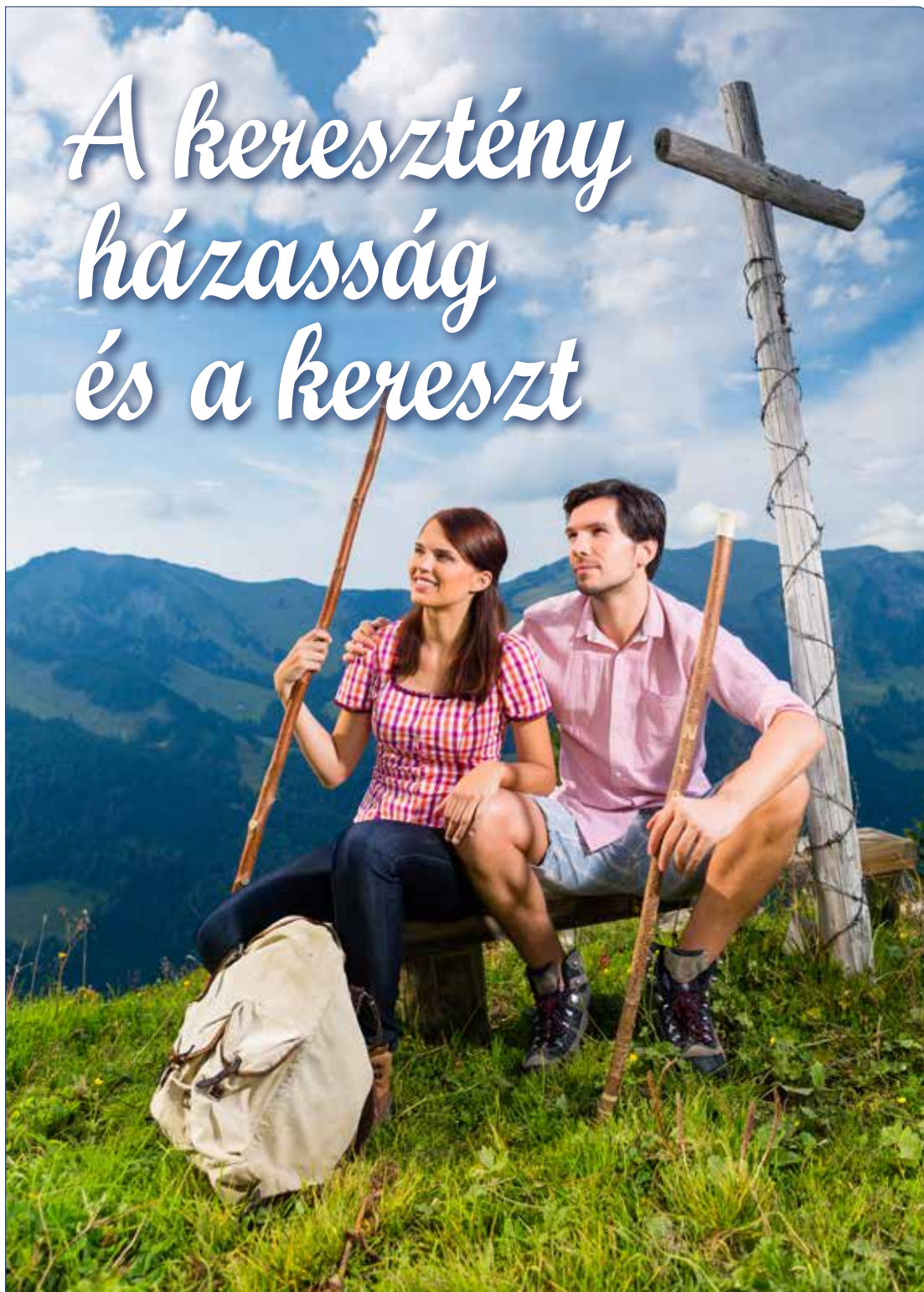
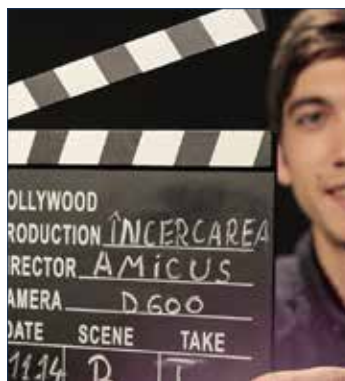

2016. FEBRUÁR: EVANGELIZÁCIÓ A TERRORTÁMADÁSOK FENYEGETÉSE ALATT + ESZKATOLOGIKUS KIHÍVÁSOK + A KERESZTÉNY HÁZASSÁG ÉS A KERESZT + ODASZENTELŐDÉS
ÉS APOSTOLI KÜLDETÉS + SZERETET ÉS KÖZÖSSÉG+ TERHEK HORDOZÓI + A RÉGI HATÁRKÖVEK + KORLÁTOK NÉLKÜL + „AMIT NEM KÉRTÉL, AZT IS MEGADOM NÉKED...”

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

curieruladventist.ro

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

14

3 Vezércikk

Teodor Huțanu

Ne tévesszük szem elől a lényegét!

4 Hírszemle

- „Gyógyítsd a depressziót!”
- Evangelizáció a terrortámadások fenyegetése alatt

5 Ismerjük meg adventista családunkat

- A Rădești-i gyülekezet
- Líbia

6 Diaszpóra

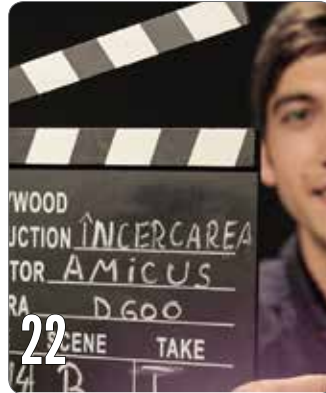
Remus Soare

A madridi Calatrava adventista gyülekezet

8 Profécia

Daniel Olariu

Eszkatologikus kihívások

22

10 A hónap kérdése

Elaine și Willie Oliver

A keresztény házasság és a kereszt

13 Misszió

Dumitru Popa

Odaszentelődés és apostoli küldetés

14 Vélemények

Iacob Coman

Szeretet és közösség

16 Teológia

Ștefan Radu

Elohim (I)

19 Igék és jelentésük

Gabriel Ișvan

A szent tárgyak tisztelete a Szentírásban

20 Gyakorlati kereszténység

Dan Constantinescu

Terhek hordozói

24

22 AMICUS

Mihai Brașov

„Hogy mindnyájan egyik legyenek...”

24 Azonosságunk pillérei

Florin Lăiu

A régi határkövek

28 Lelki élet

Constantin Dinu

Korlátok nélkül

30 Gyermekoldal

Alina Chirileanu

A Szentlélek gyümölcsei

31 Szívtől szívnek

Ștefan Tomoiagă

„Amit nem kértél, azt is megadom neked...”

31

14

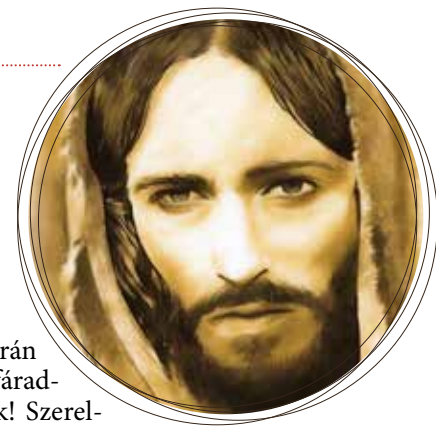
A keresztény házasság csak akkor lehet igazán keresztény, ha hűséges tanítványokként föl vesszük keresztünket, és követjük Krisztust az önmegtagadás és önfeláldozás minden tekintetében. Meg kell értenünk, hogy a tanítványság szolgálatot jelent. Szolgálatok a házasságokban, lássátok, hogy mi az, amit felajánlhattok a társatoknak, és ne azt néz zétek, hogy a társatok mit adhat nektek. Ez a boldog házasság titka, mely nem hoz szégyent Krisztusra.

2016. február. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Lóránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Ioșif Pașca, Georgel Pîrlitu, Szász Ernő; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította és szerkesztette Zakariás Loránd; Tördelés Szöcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0740-100015; E-mail mezeiaron@yahoo.com; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

NE TÉVESSZÜK SZEM ELŐL A LÉNYEGET!

Egy lelkipásztor egy alkalommal egy hírt hallott két asszonyról, akinek megrázó tapasztalatban volt része. A nagyváros egyik utcáján sétálva egyszer csak furcsa hangokra lettek figyelmesek: „Té is hallottad? Mintha egy macska nyávogott volna?” Pár pillanatnyi hallgatás után a másik nő is megszólalt: „Mintha egy újszülött nyöszörgése lenne...” Körbenéztek, de semmi gyanúsat nem láttak. A furcsa hang azonban tovább hallatszott, ami nyugtalanította őket. „Honnan jön a nyöszörgés?” Végül felhívták a sürgősségi számot. Kijött két járőr; ők is hallották a síró hangot, de elképzelésük sem volt, hogy hol lehet a csecsemő. Majd az egyik rendőr észrevett egy repedést a járdát burkoló járólapok között. Felszedte a meglazult lapokat, és egy kórházi lepedőbe csavart újszülöttet emelt ki az üregből! Azonnal kórházba szállították, és megmentették az életét.

Az élet 2016-ban is tele van feszültséggel, nyugtalansággal. A gondok, törekvések, szükségek, a hétköznapi szomorú valósága lépteinket zsúfolta, nagy sodrású utakra tereli. Ki hallhatja meg ilyen körülmények között egy újszülött nyöszörgését? És mégis, az a bölcsesség, mely elengedhetetlen ahhoz, hogy élni lehessen ezen a Földön, évezredek óta ragyog, fényét semmi sem olthatja ki: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vi-

gyáz az őriző. Hiába néktek korán felkelnetek, későn feküdnötök, fáradtsággal szerzett kenyeret ennetek! Szerelmesének álmában ad eleget” (Zsolt 127:1-2).

Többféleképpen részünk lehet abban a gondviselészerű pillanatban, amelyben sikerül meghallanunk a Gyermek hangját. Az öröm vagy a szomorúság, a siker vagy a bukás lelassíthatja lépteinket, kiránthat a földi élet lármájából, hogy ne forogjunk többé hasztalanul illúzióink körül. Egy énekünk refrénjét szeretném figyelmetekbe ajánlani: „Mennyit érne, ha mindazt megnyerném, / Mit csak nyújthat a világ? / Üdv híján mily siralmas lennék én! / Ha nincs lelki gazdagság!” Lehet-e ennél fennköltebb kívánságunk?

Ha kezünket szívünkre téve, őszintén elmondhatjuk, hogy lelkünkben, családjunkban, gyülekezetünkben, kapcsolatainkban az egyedüli lényeges tényező Jézus, akkor biztosak lehetünk abban, hogy nem fáradozunk hiába. Jézus prizmáján keresztül minden példátlanul ragyogó fényben tárul elénk. Jézus életünk lényege, és rajta kívül más nincsen! ■

**HIÁBAVALÓ
FARADOZÁS
TEODOR
HUȚANU**

**MENNYIT ÉRNE, HA
MINDAZT MEGNYER-
NÉM, AMIT A VILÁG
NYÚJTHAT?**

Teodor Huțanu, a *Curierul Adventist* főszerkesztője

Ébredés és Reform te, családot, gyülekezetet, felebarátaid

A lelkek ellensége nem ismerheti az emberek gondolatait, de mivel jó megfigyelő, megnyilatkozásai is eligazodik. Elemzi cselekedeteiket, szavaikat, és ezek függvényében dolgozza ki kísértéseit...

Mégis sok, önmagát kereszténynek tartó ember nyit ajtót Sátán előtt azáltal, hogy nem képes uralkodni magán. A nézeteltérések és ádáz veszekedések, amelyek a világi közösségekben nemtetszést váltanak ki, gyülekezeteinkben megszokottak, mivel oly kevés erőfeszítést teszünk bűnös indulataink féken tartására, s minden olyan szavunk elfojtására, amelyet Sátán a maga hasznára – ellenünk – felhasználhat. Amint megjelennek az elidegenedés első jelei, Sátán elemzi a helyzetet, és bölcsessége, kígyóra jellemző ügyessége folytán megkezdi a közösség bomlasztását, hogy tönkretégye az egyházat.

Zárjuk be az ajtót az ellenség előtt!

Minden veszekedésben ott a nagy veszteség csírája. Az egymással szemben állókhoz csatlakoznak barátaik, és így még inkább nő a szakadék közöttük... Egyre több közöttük a vádaskodás. Sátán és angyalai lázasan dolgoznak, hogy az így elvetett magvakat kikeltsék, növezzék, majd a termést learassák. A világiak ezt látják, és megvetően megjegyzik: „Íme, hogy gyűlölik egymást ezek a keresztények! Ha ezt jelenti a vallás, mi nem kérünk belőle!” Majd saját magukra és jellemükre tekintenek, és megelégszenek azzal, amit látnak. Következésképpen ez úton megerősítést nyernek hitetlenségükre, Sátán pedig ujjongva örvendez a sikerért (Ellen White, *Review and Herald*, 1887. március 22.).

„Íme, mily jó és mily gyönyörűsége, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfolyik a szakállon, az Áron szakállán; amely lefolyik köntöse prémjére; mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!” (133. zsoltár).

„Gyógyítsd a depressziót!” – Mezőméses, február 25–28. – Dr. Neil Nedley előadásai » » » » »

A depresszió – a XXI. század valós problémája

Az European Health for All Database egy 2011-ben közzétett statisztikájából kiderül, hogy Románia a második helyet foglalja el Európában a mentális betegségek előfordulását illetően. Országunkban évente 300.000 új esetet diagnosztizálnak, ami megkonstatálja a vészharangot. Egy másik, ezúttal globális vonatkozású statisztikai adat szerint minden félpercben valaki úgy dönt, hogy feladja a depresszióval folytatott harcot, és önként véget vet életének.

A depresszió betegség, amelyhez maximális komolysággal kell viszonyulnia mind a szenvedőnek, mind orvosának. Habár világszinten mélyrehatóan tanulmányozott patológiáról van szó, mégis túlságosan keveset beszélünk róla, s amikor mégis megteesszük, az emberek többsége kételkedően, közömbösen viszonyul a kérdéshez.

Ellen White „Értelem, jellem, egyéniség” című könyvében a következőket írta: „A depresszió és a szomorúság a

legtermékenyebb betegséget okozó tényező”. Ma, a XXI. században az orvostudomány teljességgel igazolja ezt az állítást. Rendkívül fontos tehát, hogy Romániában is működjön depressziós beteget segítő, hatékony program.

Dr. Neil Nedley, amerikai származású orvos, szakíró (*The Way Out of Depression, The Lost Art of Thinking*), az emberi agy működésének szenvedélyes kutatója, aki előadásainak, szaktevékenységének, írásainak, a depresszió kérdésével foglalkozó kutatásainak köszönhetően világhírnévre tett szert, azt nyilatkozta, hogy szenvedélye alapját a következő, az Archives of Internal Medicine-ben olvasott kijelentés vette meg: „Három, belgyógyászati kivizsgálásra jelentkezett beteg közül egy depresszióval küzd.” Egyértelmű szavak, melyek cselekvésre ösztönöznek.

Dr. Neil Nedley a depresszióban szenvedők kezelésére kidolgozott terápiajának (Depression Recovery Program) köszönhetően rendkívüli ered-

ményeket ért el. Legtöbb páciense úgy nyilatkozott, hogy a depresszió gyógyítható betegség, és a terápiát követően mentálisan sokkal jobban érzi magát. A kezelés egyik elve a páciens holisztikus megközelítése; a betegnek változtatnia kell életmódján, étrendjén, a stresszhez, a siker és a kudarc fogalmához való viszonyulásán. A kezelésben fontos szerepet játszik a kognitív terápia.

Szükség van arra, hogy Romániában is legyenek képzett szakembereink, akiket érdekel embertársaik sorsa, és részt akarnak vállalni a depresszió elleni küzdelemben. Az eseményre 2016. február 25. és 28. között kerül sor. A tréning célja felkészíteni és megfelelő képzést biztosítani a depresszió kezeléséhez, a XXI. század kihívásai közepette.

További információkért kattintsanak az alábbi kapcsolatra: www.vindecapressia.ro

A szervezők ■

Evangelizáció a terrortámadások fenyegetése alatt » » » » »

Abelgumi román nyelvű adventista gyülekezetek evangelizációs kampányt szerveztek „Jézus, csodálatos Barátunk” címmel. Chrisrian Sălcianu november 21. és 28. között kilenc előadást tartott az evangéliumokban barátként megnyilatkozó Jézusról. A program egyaránt vonzotta a gyülekezeti tagokat és a gyülekezeten kívüli hallgatóságot. Minden este egy-egy történet és egy-egy evangéliumi személy került bemutatásra, akivel Jézus közvetlenül kapcsolatba lépett: Nikodémus, a gazdag ifjú, a bélpoklos Simon, Mária Magdolna, stb.

Miközben a teremben a csodálatos Barátról tartottak előadást, addig Európa fővárosában a terroristák képezték a fő témát. Ezen evangelizáció érdekessége, hogy az első előadás napjának reggelén egész Belgium területén szük-

ségállapotot rendeltek el a terrorveszély miatt. Brüsszelben négyes fokozatúra – azaz a legsúlyosabbra – minősítették az állapotot. A metrót lezárták, a közszállítás „takaréklángon” működött. Kint hideg volt, és a hatóságok azt tanácsolták, hogy az emberek ne gyülekezzenek. Egyházunk vezetőségének döntenie kellett.

A Belgiumi-luxemburgi Egyházterület úgy határozott, hogy minden adventista imaház zárva marad. A román nyelvű gyülekezetek azonban – miután egyeztettek az egyházterület elnökével – bátran tovább folytatták kampányukat. Köszönjük Istennek, hogy nem történt egyetlen incidens sem. Érdekes, hogy a veszélyállapot fokozatát akkor csökkentették, amikor véget ért az evangelizáció.

A szükségállapot ellenére sokan eljöttek az előadásokra, és az üzenet meg-

hatotta őket. Többen is kifejezték vágyukat, hogy Jézus legyen legjobb Barátjuk. A sorozat végén tíz személy kereszttelkelt meg – ők előzőleg már részt vettek egy felkészítő tanfolyamon.

Az előadásokon felléptek Luiza Spiridon és a belgumi román adventista gyülekezetek kórusai, zenészei. A jelenlévők kérdéseket tehettek fel, amelyekre válaszokat kaptak az előadótól. Más felekezetekből is voltak meghívottak, úgymint Lari Radomir, a brüsszeli Betel baptista gyülekezetből. Romániából és más országokból is támogatták az akciót. Az előadásokat élőben közvetítették, és bármikor megtekinthetőek a videók a www.adventistbruxelles.org weboldalon.

Ionel Lascu, a belgumi román nyelvű adventista gyülekezetek lelkipásztora ■

A RÁDEȘTI-I ADVENTISTA GYÜLEKEZET – ARGES MEGYE

Rădești ugyanabban a völgyben fekszik, amelyben meggökerezett a havasalföldi adventizmus: az Argeș-folyó völgyében. Az imaház egy fennsíkron található, amelyet gyümölcsfákkal borított dombok ölelnek. Egy igazi fellegrvár, mely lüktet az élettől, szombatjai telve vannak eseményekkel.

Ami első látásra igazán lenyűgöző, az a telek „nagyvonalú” mérete: 2500 m². Már beléptünk-kor magával ragad a nyitottság érzete, mely elkísér egészen az épület mögötti térig, amelyet parkolóvá alakítottak. Az épület előtti kertet virágok és örökzöld fák díszítik, egyedi eleganciát kölcsönözve a helynek.

Jóllehet modern, újonnan készült épülettel állunk szemben, Rădești „élő közössége” történelemben gazdag múlttal büszkélkedhet. Már 1941-ben volt néhány család, amely felkarolta az advent üzenetet. Az első imaházat 1949-ben építették a környéken, a szomszédos településen, Stâlpeni-ben. A munkálatok befejezte után egy héttel már esküvői istentiszteletet tartottak a helyszínen, pár nap múlva azonban a totalitárius hatalom elkobozta az épületet.

LÍBIA

Líbia Észak-Afrika egyik országa, északon a Földközi-tenger határolja, nyugaton Tunéziával és Algériával, dél-nyugaton Nigerrel, délen Csáddal, dél-keleten pedig Egyiptommal és Szudánnal határos. Területe több mint 1,7 millió km², kiterjedését tekintve a 16. legnagyobb országa Földünknek, lakossága viszont alig 6 és fél millió. Ez azzal is magyarázható, hogy az ország több mint 90 százaléka sivatag.

1911 és 1943 között olasz gyarmat volt, és mivel természeti kincsekben szegény országról beszélünk, külföldi partnerei segítségére szorult. Az 1950-es években azonban felfedezték az óriási kőolaj-tartalékokat, s az ország gyors fejlődésnek indult: hatalmas befektetéseket végeztek az iparban és a mezőgazdaságban, kiépítették az egészségügyi rendszert. Rövid időn belül Líbiában volt a születéskor várható legmagasabb élettartam az afrikai kontinensen.

A legtöbb líbiai szunnita muzulmán vallású, de él az országban egy kis létszámú keresztény közösség is, főként koptok, római katolikusok és ortodoxok. Habár teljességgel tilos a keresztény hit terjesztésének és a térítésnek bármiféle for-

Az említett időszakban a gyülekezet különböző helyeken tartotta istentiszteleteit, leginkább a testvérek otthonában. 1974-ben az Adventista Egyház megvásárolta Rădești régi szülészeti épületét, amelyet imaházzá alakítottak. A mostani tagok közül páran emlékeznek még arra a helyre, ahol kétszer születtek meg: először amikor világra jöttek, másodszor pedig amikor megkeresztelkedtek.

Az Olténiai Egyházterület erős hitről tett bizonyosságot, amikor 1999-ben megvásárolta a teleket, amelyen a mai imaház áll. Amit ma ezen a területen látunk, az a helybéli gyülekezeti tagok és a külföldre távozottak szorgalmának és áldozatkészségének az eredménye.

Az imaház felszentelésére 2009-ben került sor, és már az elejétől fogva vendégek is látogatják a változatos programokat.

Kívánjuk Efézus 2:21 verse ígéretének teljességét: „Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, növekedik szent templommá az Űrban.” A többi adventista gyülekezettel karöltve erőfeszítéseket teszünk a hármasszangyal üzenet terjesztésére világunkban, a történelem ezen utolsó órájában.

Adrian Butuc, lelkipásztor,
Curtea de Argeș kerület,
Olténiai Konferencia

mája, és évről évre számos keresztény szenved az olykor véres üldözésektől, mészárlásoktól, becslések szerint jelenleg több mint 1500 keresztény él az országban.

Líbiában nincs szervezett adventista közösség. Egyházunk hivatalos statisztikái szerint mégis 121 adventista él az ország területén. Egy a 3ABN tévéadóhoz érkezett levél beszámolt arról, hogy sok nem adventista személy követi figyelemmel a nemzetközi adventista tévéadó műsorait, és nagy hatással van rájuk az evangélium üzenete. Sajnos azonban a szélsőséges iszlám csoportok befolyása növekvőben van az utóbbi években, és ezeknek egyre több keresztény áldozatuk is van, akiket elfognak és meggyilkolnak a hitük miatt. Emiatt sok, az igazságot őszintén kereső ember meghátrál, nem meri nyilvánosan megvallani vallásos meggyőződéseit. Az elmúlt években az adventista egyháznak voltak missziós kezdeményezései Líbiában, a jelenlegi politikai helyzet miatt azonban most nagyon visszafogottak a próbálkozásaink. De erősen hiszünk abban, hogy értük mondott egyesített imáinkat meghallgatja az Űr, és szeretete Líbiában is diadalt arat majd.

Adrian Neagu, szerkesztőségi
titkár, Viatța și Sănătatea Kiadó

A MADRIDI CALATRAVA ADVENTISTA GYÜLEKEZET

**CALATRAVA EGY
KEDVES, ALÁZA-
TOS, SZEMÉR-
METLENSÉGEK-
TŐL ÉS KOMOR
SZILLOGIZMU-
SOKTÓL MENTES
KÖZÖSSÉG.**

Aki járt már a madridi Calatrava gyülekezetben, belekóstolhatott a spanyolországi diaszpóra édes életébe. Itt minden egyes istentiszteleti nap gyönyörűsége. A spirituális programok egyediek és a szervezők kreativitásáról tesznek bizonyosságot. Calatrava egy kedves, alázatos, szemérmelenségektől és komor szillogizmusoktól mentes közösség. A légkört az egyszerűség, nemeslelkűség és szerénység teszi kellemessé, és a tagok nagyon ragaszkodnak ezekhez a jellemvonásokhoz. Calatrava az a gyülekezet, ahol tagként és lelkészként egyaránt beteljesülést érez az ember.

A gyülekezet tizenhat éves múltra tekint vissza. 1999 novemberében alapították, amikor tömegével érkeztek honfitársaink Cervantes hazájába, és a cosladai mozi nagyterme szűknek bi-

zonyult a több száz adventista bevándorló befogadásához. Titi Gâdea vezetése alatt kibéreltük a madridi Evangélikus Egyház Calatrava utca 25 szám alatti imaházát (innen is kapta a nevét). Habár 2014 decemberében gyülekezetünk ismét elköltözött, a nevét, amelyhez tizenöt éves múltja kötődik, megtartotta. 70 taggal indult, és amikor 2003-ban már 450-en voltunk, a közösség ketté oszlott, így jött létre az Efes-gyülekezet. Jelenleg újra elértük a 400-as taglétszámot.

Fennállása során a Calatrava-gyülekezet főként azzal tűnt ki, hogy társadalmi szolgálatvállalásával, missziójával és közkapcsolataival vonzotta a fiatalokat és a gyerekeket. Közösségünknek állandó eseményei voltak a hangversenyek, szemináriumok, fesztiválok, kirándulások és közhasznú vitaestek. Tagjaink első felhívásra jelent-

keztek az afrikai missziószolgálat akcióira.

A Calatrava gyülekezetben nincsenek hívős kapcsolatok, a fagyos mosolyoknak nincsen helyük a közösségben. Egyetlen „évszakunk” van: a barátság meleg évszaka.

Az idők folyamán jellemző vonásunkká vált a szerénység, ezért most se szeretnénk dicsekedni többet. Inkább meghívjuk, hogy látogassatok el hozzánk, és személyesen győződjetek meg arról, hogy a fent leírtak mind igazak. Csatlakozzatok hozzánk, hogy meg tapasztaljátok: ezen a helyen születnek a hajnalok. ■

Remus Soare, a madridi Calatrava gyülekezet lelkipásztora

**SPANYOLORSZÁGI
ROMÁNOK
REMUS
SOARE**

A CALATRAVA GYÜLEKEZETBEN NINCSENEK HÍVŐS KAPCSOLATOK, A FAGYOS MOSOLYOKNAK NINCSEN HELYÜK A KÖZÖSSÉGBEN. EGYETLEN „ÉVSZAKUNK” VAN: A BARÁTSÁG MELEG ÉVSZAKA.

ESZKATOLOGIKUS KIHÍVÁSOK

Bevezetés az apokaliptikus irodalom tanulmányozásába

Minden nemzedék megízlelte bizonyos mértékben az apokaliptikus várakozás „édes” és „keserű”¹ ízét. A történelem igazolja a várakozás lázának intenzitását, és nem csak az ezredfordulók előtti babonás, misztikus-vallásos apokaliptikus pezsgésre² gondolok. A XIX. század első felében kibontakozott millerita mozgalom ellentéte ennek a képnek: mély gondolkodású és egyszerű, átlagemberek elhatározták, hogy komolyan tanulmányozzák a prófeciákat, és várják Jézus második eljövetelét.³ Függetlenül az apokaliptikus morajlás textúrájától, a várakozók keserűsége egyenes arányban volt várakozásuk intenzitásával, a Völegény késésének hatása pedig ma is érezhető a profetikus témájú szónoklatok, írások lejárataiban.

A prófeciák szerepének túlértékelése a második adventre való felkészülésben

Paradox módon az apokaliptikus csalódások első nagy hatása, amely ma is érezhető: a prófeciák szerepének túlértékelése a második adventre való felkészülésben. A végső események iránti érdeklődés felkeltésének nevében, az ilyen természetű kezdeményezések alapja az a (hamis) hipotézis, hogy a prófécia felrázó erejének köszönhetően a hívő lelkiileg megújul. Ez lenne az az „édeskés” tapasztalat, amelyet a múltban a Jézust várók átéltek, de ami a jelenkori advent várók tapasztalatából hiányzik. Sajnos ez a hangfekvés számos apokalipszis-guru ismertető jegye. És nem csak az aggasztó, hogy ezek az önjelölt próféciaértelmezők egyértelmű forгатókönyveket írnak a történelem végéről, hanem az is, hogy jövőmondásaikban a szent igazságokhoz összeesküvés-elméleteket kevernek, és elvárják, hogy az emberek tévedhetetlen felfedezésekként fogadják el azokat.

A legszélsőségesebb forгатókönyvek a próféciai fenevadak kegyetlenségeit és sikereit hangsúlyozzák, míg a bibliaprófeciákról szóló írások elbulvárosodnak. Következésképpen a Bárányt megillető figyelem és imádat a „fenevad csodálatává” hígul (lásd Jel 13:3), a próféta szó kuta-

tása az újságolvasás szintjére alacsonyodik, az üdösség örömét pedig teljesen árnyékba borítja az utolsó események miatti pánik (Lk 21:26).

Egy másik alkotóelem, amelyet ingyencsökként találunk fel az apokaliptikus fejtegetésekben, Jézus küszöbön álló visszajövelele időpontjának találgatása és a vég eseményeinek boncolgatása. Habár a nagy Tanító utolsó útmutatásaiban egyértelműen tudomásunkra hozta, hogy mivel kell (illetve mivel nem kell) foglalkozniuk a visszajöttét váróknak – „nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett” (Csel 1:7) –, ezen önjelölt tanítók számára nem jelent gondot kijelenteni, hogy milyen események állnak küszöbön (például: „legtöbb két éven belül kiadják ezt vagy azt a törvényhatározatot, amely...”). Akár merészségből, akár a Völegény iránti – vagy a Menyasszony felkészületlenségének aggasztó kérdése iránti – túlbuzgóságból terjesztik elméleteiket, pikantériájukkal kompromittálják a hiteles, Biblián alapuló, végidőre vonatkozó próféciamagyarázatokat.

A végidőre vonatkozó prófeciák mennyei eredetének aláaknázása

Az ellenkező oldalon az apokaliptikus prófeciákban való csalódás másik következménye, a bibliai prófeciákba vetett bizalom lemorzsolódása nyilatkozik meg. Ez a tendencia még inkább fokozza a „keserű” érzést, amelyet a csalódások okoztak.⁴ Az újbóli csalódások elkerülése végett a modern skolasztikus megközelítés újraértelmezi az apokaliptikus tartalmak vizsgálatának célját, s a figyelmet a jövőbeni eseményekről kizárólag a múltban történetekre irányítja.⁵ Sajnos ez az értelmezésváltozás a klasszikus próféciamagyarázat előfeltételének figyelmen kívül hagyásával járt (hogy tudniillik Isten hatalmában áll megjövendőlni és akarata szerint alakítani a jövőt). Ezzel egy időben, a klasszikus értelmezés premisszájának helyébe a modern történetírás követelménye lépett, amely az eseményeket egy zárt rendszer távlatából vizsgálja, amely rend-

CSAKIS AZOK AZ
INTERPRETÁCIÓK
VEZETHETNEK
A PRÓFÉCIÁK
HELYES MEGÉR-
TÉSÉHEZ, AME-
LYEK ISTENT AZ
IDŐ ÉS AZ ESE-
MÉNYEK URÁNAK
ISMERIK EL.

szerben *kizárólag* olyan társadalmi erők működnek, amelyek a kiváltó okok és a következmények prizmáján keresztül magyarázhatóak. E modern tudományos feltételezéseknek köszönhetően az apokaliptikus irodalom üzenetét a lényeges, isteni eredetű elemektől fosztották meg, Istent pedig egyenesen kizárták a történelmi események értelmezéséből. Következésképpen a végidőre vonatkozó jóvendölések irodalma egyszerű emberi alkotássá degradálódott, amely kizárólag azokra a társadalmi forrongásokra világít rá, amelyekben ezek a jóvendölések születtek.

Az apokaliptikus irodalom kiegyensúlyozott megközelítése

Lehetséges-e mégis kiegyensúlyozott magatartást tanúsítani az apokaliptikus irodalom tanulmányozásában? A következő cikksorozat célja közéleti találni a próféciamagyarázatokban. Habár laikus szempontból a próféciailrodalom monokróm értelmezése érthetőbb lenne, szeretnénk sokszínű képet festeni a kérdésről. Nem fogunk egy próféciái értelmezést vagy forgatókönyvet sem az abszolút igazság rangjára emelni – a kíváncsi elmék, akik könnyen hozzáférhetnek az információkhoz, ezt sértésnek vennék.⁶ Ugyanakkor meggyőződésem, hogy csakis azok az interpretációk vezethetnek a próféciák helyes megértéséhez, amelyek Istent az idő és az események Urának ismerik el.

Mielőtt nekifognánk Dániel könyve fejezeténként történő tanulmányozásához, a következő bevezető szakaszokat javaslom: először bizonyos általános jellegű fogalmak fontosságát fogjuk megvizsgálni (A), amelyek a próféciakutatás alapjául szolgálnak. Ezek a bevezető cikkek a próféciák és az evangéliumok közötti kapcsolatot tárják fel (1), megvizsgálják az apokaliptikus irodalom eredetét Joel és Zakariás próféta könyvének keresztül (2), és feltérképezik az apokaliptikus prófécia és a klasszikus prófécia közötti kapcsolatot (3).

A második szakaszban bemutatunk néhány értelmezési elvet (B), amely segít átfogó képet alkotni Dániel próféta könyvéről. Hangsúlyozni fogjuk, hogy az irodalmi megközelítés, a könyv szerkezete, valamint a profetikus tartalmak és a Dánielről és a három ifjúról szóló narratív részek közötti kapcsolat elengedhetetlen tényezői a könyv elemzésének. Továbbá, mielőtt elkezdénénk a könyv fejezetenkénti vizsgálatát, a dánieli apokaliptikus képet módszertanilag egybevetjük a Jézus, Pál és Péter által vázolt apokaliptikus képekkel (Mt 24; Mk 13; Lk 21; 2Thess 2:1-12; 2Pt 1-3). ■

Bibliográfia:

1. Az „édes” és „keserű” címkék a Jelenések 10. fejezetében leírt látomásra utalnak. Ebben a látomásban a könyvecske megevése kettős érzést váltott ki a prófétában: a szájában *édes* volt, mint a méz, de a gyomrát *megkeserítette*. Az adventista értelmezés szerint itt a millerita mozgalom 1844-es csalódására történik utalás, a jelenben pedig a maradék egyház egyik ismertető jegyeként értelmezendő. Vö. Hans K. LaRondelle, *The Remnant and the Three Angels' Messages*, a Handbook of Seventh-Day Adventist Theology c. könyvből idézve (ed. Raoul Dederen, Commentary Reference Series 12; Hagerstown, MD: Review and Herald, 2000), 872-874; továbbá Richard P. Lehmann, *The Remnant in the Book of Revelation, a Toward a Theology of the Remnant* c. könyvből idézve (ed. Ángel Manuel Rodríguez, Studies in Adventist Ecclesiology 1; Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2009), 94-96.
2. Egy nemrég megjelent társadalmi-történelmi tanulmány, amely ezt a kérdést tárgyalja, a Medieval Academy of America kiadványa, Richard Landes szerzeménye: *The Fear of an Apocalyptic Year 1000: Augustinian Historiography, Medieval and Modern*, *Spectrum* 75/1 (2000), 97-145. Lásd továbbá Kevin Madigan *Apocalyptic Expectation in the Year 1000* c. írását (*New Theology Review* 12/3, 1999, 5-15).
3. A XIX. századi apokaliptikus forrongás megértéséhez lásd Le Roy Edwin Froom *The Prophetic Faith of Our Fathers* c. munkáját (3/263-737. kötet, Washington, D.C.: Review and Herald, 1946). Az apokaliptikus várakozásnak a kor művészetében való megjelenését Gail E. Husch írja le szemléletesen *Something Coming: Apocalyptic Expectation and Mid-Nineteenth-Century American Painting* c. munkájában (Hanover and London: University Press of New England, 2000).
4. A túlzott apokaliptikus lelkesedés klasszikus példája, mely rövid időn belül fanatizmusba csapott át, a protestáns reformáció anabaptista mozgalma. Lásd Earle E. Cairns, *Creștinismul de-a lungul secolilor: O istorie a bisericii creștine* (Nagyvárad, Editura Cartea Creștină, 2007, 298-299). A millerita mozgalom csalódásáról írta J. J. Collins: „A millerita mozgalmat a Dániel-magyarázat röppályájának végeként, a vég kiszámítása boldonságaként is értelmezhetjük.” Daniel: A Commentary on the Book of Daniel (Hermeneia – A Critical and Historical Commentary on the Bible; Fortress Press: Minneapolis, 1993), 122.
5. Az effajta megközelítés a modern történelmi-kritikus, preterista prófécia-értelmezőkre jellemző. A preterizmus olyan eszkatologikus nézőpont, amely a legtöbb vagy az összes eszkatológiával kapcsolatos eseményt a múltba helyezi. Ugyanezt a Jelenések próféciáira is alkalmazzuk. A Dániel könyvére vonatkozóan lásd Arthur J. Ferch, *Authorship, Theology, and Purpose of Daniel* c. munkáját, a *Symposium on Daniel* c. könyvből idézve (ed. Frank B. Holbrook; Daniel and Revelation Committee Series 2; Washington: Biblical Research Institute, 1986), 3-21. A Jelenések könyvére vonatkozó preterista látásmód megismeréséhez lásd Frank B. Holbrook, ed., *Symposium on Revelation-Book I*, (Daniel and Revelation Committee Series 6; Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 1992), 4-7, 175-176, 226-230, 330-332, 342-346, 351-352.
6. Az apokaliptikus kompozíciók perikópákat, strófákat, kifejezéseket tartalmaznak, amelyek értelmezési módja nem teljességgel tisztázott. Dániel 11:40-45 versei például olyan eseményeket mutatnak be, amelyek beteljesedése a jövő kérdése, és mind e mai napig egy „*crux interpretum*” (azaz egy nehezen érthető és magyarázható szentírási hely). Lásd továbbá Jelenések 17. fejezetét, vagy a hét trombita (Jel 8:2-11:19) és a hét pecsét (Jel 6:1-8:1) jelentése magyarázatának kérdését. Vö. *Issues in Revelation: DARCOM Report / a Symposium on Revelation-Book I*, (Frank B. Holbrook, ed.; Daniel and Revelation Committee Series 6; Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 1992), 175-176.

Daniel Olariu, lelkipásztor, a cernicei Adventista Teológiai Intézet Ótestamentum-tanára

**APOKALIPTIKUS
PRÓFÉCIÁK
DANIEL
OLARIU**

**NEM EMELÜNK
EGY PRÓFÉCIÁI
ÉRTELMEZÉST VAGY
FORGATÓKÖNYVET
SEM AZ ABSZOLÚT
IGAZSÁG RANGJÁRA.**

A KERESZTÉNY HÁZASSÁG ÉS A KERESZT

Bevezető

Az emberek gyakran megkérdezik tőlünk, hogy szolgálati ügyben tett utazásaink során mi finomat ettünk. Az évek folyamán alkalmunk volt bejárni az egész világot, és elmondhatjuk, hogy megkóstolhattuk a nemzetközi konyha legjellegzetesebb ízeit. A legnagyobb fejtörést viszont a hazatérés jelenti: mit eszünk, ha hazaértünk? Menjünk egy indiai, egy kubai vagy egy thai étterembe? Vagy inkább maradjunk otthon, és készítsünk valamit? Az, hogy kinek a kívánsága válik valóra, teljességgel attól függ, hogy abban a pillanatban milyen köztünk a házastársi kapcsolat.

Egy önmegtágadó élet

Lk 9:23-24 verseiben Urunk mélyreható szavait olvassuk: „Ha valaki Én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszi az ő életét Én érettem, az megtartja azt.”

Jézus elküldi tanítványait, hogy hirdessék az evangéliumot, erővel ruházza fel őket, hogy uralkodjanak a démonok és a betegségek felett, viszontatértükkor meghallgatja missziós élményeiket, majd csodálatos módon ötezer embert vendégel meg a bethesdai vár közelében.

Az ima után Jézus megkérdezi tanítványaitól, hogy mit mondanak Róla az emberek. Egyesek azt gondolták, hogy a feltámadt Keresztelő János, mások hogy Illés. Jézus azonban arra volt kíváncsi, hogy a tanítványai mit gondolnak, mit híresztelnek Róla. És akkor megszólalt Péter: „Te vagy a Krisztus.”

A Tanító és tanítványai közti beszélgetés ekkor eljutott arra a pontra, amikor Jézus újra ki nyilatkozta, hogy miért jött erre a Földre. Mi több, a párbeszédnek célja volt tisztázni azt is, hogy azt a hatalmat és erőt, amit a tanítványok Jézustól kaptak – s amelyet a kenyerek megszorosításakor láttak is megnyilvánulni –, nem személyes hasznukra vagy hírnevük fényezésére kellett felhasználniuk, hanem azon üzenetnek a hirdetésére, hogy Isten az emberek Barátja, a javukat akarja, foglalkoztatják mindennapi gondjaik. Ezen túl, Krisztus földre jöttének célja szenvedésével és halálával megmenteni ezt a világot,

jobbá tenni gyermekei életét. Tanítványai sorsa is hasonló volt az övéhez.

Nehézségek a házasságban

A férfi és nő között létrejött házasság kiemelt figyelemben részesül a Szentírásban. Mózes első könyvében Isten első intézményeként kerül bemutatásra. A Jelenésekben a házasság metaforaként alkalmazott fogalom az Isten és népe közötti szövetség szemléltetésére. János evangéliuma második fejezetében olvashatunk a kánai menyegzőről és Jézus első csodatételéről. A tény, hogy a házasság intézményét a teremtés hetének végén alapította, azt sugallja, hogy ez Isten eszménye az emberiség számára. Az pedig, hogy első csodáját egy házasságkötési szertartás alkalmával tette, egyértelművé teszi, hogy mekkora fontosságot tulajdonít a menny a házasság intézményének.

Az egyik legnagyobb kihívás, amellyel a házasságnak szembe kell néznie az, hogy Isten életre szóló, férfi és nő közötti kapcsolatként intézményesítette. 1Móz 2:24 versében olvassuk: „Annak okáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” Amikor a farizeusokkal a válásról beszélt, Mózes első könyve 2. fejezetére tett utalást: „Nem olvasztatok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremté őket. És ezt mondta: Annak okáért elhagyja a férfiú az ő atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgy hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza” (Mt 19:4-6).

Mi miatt válik egy házasság próbakövét? Miért foglalkoznak oly sokan a válás lehetőségével? A legtöbb házasság kezdetén akkora a lelkesedés és az örömmámor, hogy a felek szenvednek, ha nincsenek együtt, majd az idő múltával, hónapok, évek teltevel a dolgok megváltoznak...

Nemrég egy férfi tette fel az alábbi kérdést a rovatunkban: „Sosem gondoltam volna, hogy ez velem is megtörténhet, de íme, én is boldogtalan vagyok a házasságomban. Egyszerűen már nem kommunikálunk egymással, s ha mégis szót váltunk, ordítózva tesszük. Nagyon feszült a viszonyunk. Úgy tűnik, nem illünk egymáshoz, nem közös az érdeklődési körünk. Hogyan menthető

„MONDJA VALA PEDIG MINDENKINEK: HA VALAKI ÉN UTÁNAM AKAR JÖNNI, TAGADJA MEG MAGÁT, ÉS VEGYE FEL AZ Ő KERESZTYÉT MINDEN NAP, ÉS KÖVESSEN ENGEM. MERT AKI MEG AKARJA TARTANI AZ Ő ÉLETÉT, ELVESZTI AZT, AKI PEDIG ELVESZTI AZ Ő ÉLETÉT ÉN ÉRETTEM, AZ MEGTARTJA AZT” (LK 9:23-24).

meg egy ennyire működésképtelen házasság? Már nem biztosít egészséges teret, oltalmat gyermekeink számára. Én nem hiszem, hogy Isten azt akarja, hogy megmaradjak egy ilyen boldogtalan házasságban. Önnek mi a véleménye?”

Érdekes a kérdés és annak felvezetése, nem igaz? És mennyien felteszik, hangosan vagy csak némán, gondolatban. Hová tűnt a szenvedély és a ragaszkodás, amely annyira nyilvánvaló volt közöttük az esküvő előtt? Sokszor a család többi tagja kínosan érezte magát miattuk, mert a külvilágról tudomást sem véve összebújtak, kedveskedtek egymással...

Ha az udvarlás időszakában az ellentétek vonzzák, a házasságban inkább taszítják egymást. Emiatt válik egy házasság próbakövét. Bűnösök vagyunk, természetünkből kifolyólag önzők. Szerelmeseink saját véleményeinkbe, azt akarjuk, hogy minden úgy legyen, ahogy mi szeretnénk. Ésaías 53:6 versében olvassuk: „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tértünk.” És nem kell, hogy elteljen több idő az esküvőtől, mint pár hét vagy hónap, és a házastársak elveszítik türelmüket, rosszindulatúak egymással, elfordulnak egymástól.

Elhatározások a házasságban

Isten alapította a házasságot, hogy boldoggá tegyen, örömet szerezzen nekünk. Hogy működjenek – és ez más természetű kapcsolatokra is érvényes szabály –, követnünk kell Isten elveit. Gal 5:22-23 verseiben olvassuk: „De a Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény.”

Gondolkodjunk egy kicsit. Ha ezek a gyümölcsök (nevezhetjük elvekknek is) működnek kapcsolatainkban – főleg a házasságban –, akkor ha vélemény- vagy ízléskülönbségek jelentkeznek, mások a kedvtelések, másfajta nehézségek emészti a feleket, a Pál által említett „gyümölcsök” alkalmazása segíteni fog szelíden, kedvesen, jósággal kezelni a különbözőségeket, nem pedig haraggal, kegyetlenséggel vagy közönnyel.

A Bibliában bemutatott házasságok közül egyik sem példaértékű, Ádám és Éva bűnbeesés előtti házasságán kívül. Minden ezt követő házasságban voltak hibák. Ha azt akarjuk, hogy keresztény házasságunk legyen, tudatosan és határozottan döntenünk kell, hogy keresztény házasságban akarunk élni, amely csak akkor működhet, ha alkalmazzuk Isten Bibliában közzétett elveit. A keresztény házasság mellett hozott döntés olyan, mint a keresztény élet mellett való döntés. Egy olyan elhatározás, amelyet nap mint nap

meghozunk. Olyan, akár az étkezés vagy a légytel – erőnlétünket, egészségünket biztosítja. Hogy életképes maradjon, a férjnek és a feleségnek rendszeresen táplálnia kell a házasságot, ellenkező esetben rövid időn belül elveszíti életerejét, és elpusztul.

A helyes döntések érdekében, a házasságban alkalmazni kell az Efézus 5:15-17 versekben leírt tanácsot, mely így hangzik: „Meglássátok annak okáért, hogy mi módon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcssek. Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszak. Annakokáért ne legyetek esztelenek, hanem megértsétek, mi legyen az Úrnak akarata.” Továbbá Példabeszédek 1:5 versében ez áll: „Hallja a bölcs és öregbítse az ő tanulságát, és az értelmes szerezzen érett tanácsokat.”

A házaselet valóságára és a házastársak helyes választásaira vonatkozóan ezt írta prófétaónk, Ellen White: „Vonzalmunk lehet tiszta, mint a kristály és szép az ő szeplőtlenségében, mégis felszínes, mert még nem vizsgálták és nem próbálták meg. Mindenben Krisztus legyen az első és utolsó, a legjobb. Szemléljétek Őt állandóan és iránta való szeretetetek naponta mélyebb és erősebb lesz, amint alávetitek a megpróbáltatás vizsgájának. Ahogyan növekszik Isten iránti szeretetetek, úgy mélyül el és erősödik egymás iránti szeretetetek is” (*Boldog otthon*).

Önfeláldozás a házasságban

Az önfeláldozás az alapja minden egészséges, beteljesült házasságnak. Egy olyan elhatározás, amelyet minden házas embernek meg kell tennie. A keresztény házasság ebből a szempontból nem különbözik a többi házasságtól. Mindenki a maga személyét illetően kell, hogy elhatározza, hogy milyen fokon hoz áldozatot házastársa iránt, ami egyenes arányban van a házaseletével való elégedettségének fokával.

Mint minden más emberi kapcsolat esetében, a házasságban is lehetnek mélypontok. Gyakran elmondtuk már, hogy nincsenek tökéletes házasságok, mivel nincsenek tökéletes emberek sem. A tökéletesség nem szinonimája az önfeláldozásnak. Viszont az önfeláldozás elengedhetetlen feltétele annak, hogy egy házasság életképes legyen, ahogy az oxigén is elengedhetetlen az életben maradáshoz.

**ODAADÁS ÉS
KENYSZER
ELAINE ES
WILLIE OLIVER**

**MINDENBEN KRISZTUS LEGYEN
AZ ELSŐ. SZEMLÉLJÉTEK ŐT
ÁLLANDÓAN, ÉS AMINT IRÁNTA
VALÓ SZERETETETEK NAPONTA
MÉLYEBB ÉS ERŐSEBB LESZ, ÚGY
MÉLYÜL EL ÉS ERŐSÖDIK EGY-
MÁS IRÁNTI SZERETETETEK IS.**

**A TANÍTVÁNYSÁG
SZOLGÁLATOT
JELENT. SZOL-
GÁLJ A HÁZASSÁ-
GODBAN, LÁSD,
HOGY MI AZ,
AMIT FELAJÁNL-
HATSZ A TÁR-
SADNAK! NE AZT
VÁRD, HOGY
TÉGED SZOL-
GÁLJON A FELED,
HANEM TÖRE-
KEDJ A TÁRSAD
JAVÁRA ÉLNI, ÉS
AKKOR BOLDOG
HÁZASSÁGOTOK
LESZ, ÉS NEM
HOZTOK SZÉ-
GYENT JÉZUSRA.**

Scott M. Stanley, a híres családterapeuta „The Power of Commitment: A Guide to Active, Lifelong Love” c. könyvében azt állítja, hogy kétfajta önfeláldozásról beszélhetünk: az odaadásból és a kényszerből eredő önfeláldozásról.

Az odaadásból eredő önfeláldozás kifejezi a vágyat és az elemi érdeklődést valaki iránt. A kényszer egyfajta kötelesség, amit megtesz az ember, hogy elkerüljön bizonyos negatív következményeket. Míg az odaadás olyan, akár egy lendület, amely előrelendít, a kényszer olyan erő, mely hátról taszít.

Sokatmondó Pál szeretetről alkotott jellemzése:

„A szeretet hosszútűró, kegyes; a szeretet nem irigykedik, nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem fogy” (1Kor 13:4-8).

Minden házasságban odaadó és kényszerítő önfeláldozásra egyaránt szükség van. Minél magasabb egy házasságban az odaadás szintje, annál nagyobb az öröm és az elégtétel is. De azokban a pillanatokban, amikor alacsony szinten van az odaadás, a kényszerből eredő önfeláldozás átsegítheti a házastársakat a mélypontra. Minden férjnek törekednie kell az odaadás mielőbbi visszaszerzésére, hogy a házasság – ahogy Ellen White írta – „egy zugnyi mennyország” legyen (*Boldog otthon*).

Következtetés

Amikor egy hosszú utazás után hazaérkezünk, az, ahogyan eldöntjük, hogy mit eszünk és hol, nagy mértékben elárulja, hogy abban a pillanatban milyen állapotban van a házasságunk. Ez a próbája annak, hogy mennyire gyakoroljuk, amit prédikálunk, és hogy mennyire maradtunk közel Jézushoz.

Az igazság az, hogy a keresztyén házasság csakis akkor lehet igazán keresztyén, ha hűséges tanítványokként föl vesszük keresztyénünket, és követjük Krisztust az önmehtagadás és önfeláldozás minden tekintetében. A gyülekezeti tagsági minőség nem elég ahhoz, hogy házasságunkat egészségesnek és erősnek megőrizzük.

A tanítványság szolgálatot jelent. Szolgálj a házasságodban, lásd, hogy mi az, amit felajánlhatsz a társadnak! Ne azt várd, hogy téged szolgáljon a feled, ne azon elmélkedj, hogy milyen előnyöd származhat neked ebből a kapcsolatból! Törekedj

a társad javára élni, és akkor boldog házasságotok lesz, és nem hoztok szégyent Jézusra.

A házassági válság lelki válságot feltételez, függetlenül attól, hogy hány bibliatanulmányt vettek át közösen, vagy hogy hány lelket vezettek keresztségre. De ha a keresztség fényében vizsgáljuk meg a házasságotokat, felveszitek életetek keresztyét, és Jézushoz hasonlóan vállatokon hordozátok, megismeritek azt az örömet, amely annak bizonyosságából fakad, hogy Isten mindent megtesz értetek, azt is, amire ti képtelenek vagytok. Ez az a házasság, amely üdvöt szerez férjetekeknek, feleségeiteknek, gyermekeiteknek, mindenkinek, aki családokat befolyási körén belül van.

Imádkozunk azért, hogy mindennap fölvegyétek keresztyéteket, s a házasságotok megismerje Isten átalakító hatalmát, mely örömmel, békével és szeretettel tölti be otthonotokat. Sokat mondóak John Hugh McNaughton költeményének sorai (1829–1891):

*„A kis házban öröm fénye lobog,
ha otthon van a szeretet –
gyűlölet és irigység sincsen,
ha otthon van a szeretet –
rózsák illata a ház előtti kertben,
az egész világ virágba borul,
boldogság lebeg mindenütt a légben,
ha otthon van a szeretet –
véget ér küzdelem,
nincs többé gyötrelmem,
elillan minden gond és bánat,
ha otthon van a szeretet –
kölcsonös engedelmisség,
önként vállalt közös sors,
gyógyító balzsam
a hazatérő szeretet –
a harag elcsitul, a nyomás enged,
ha otthon van a szeretet –
a gyermekek békében nőnek fel
bátrak, mert kegyelem árad rájuk,
ha otthon van a szeretet –
kérdézhetsz bármit,
választ, bátorítást kapsz,
ha otthon van a szeretet –
munka és játszás, kiáradó öröm,
bizalommal kezded a napot,
tudod, hogy eléred célod,
ha otthon van a szeretet.”*

Az Úr segítsen bennünket! ■

Elaine és Willie Oliver, a Generál Konferencia Családi Osztályának igazgatói

ODASZENTELŐDÉS ÉS APOSTOLI KÜLDETÉS

Mennybe emeltetése előtt Jézus így szólt tanítványaihoz: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvé őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit Én parancsoltam néktek: és íme Én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt28:19-20).

Minden korban Krisztus evangéliumát Isten hűségesei szolgálói hirdették az emberiségnek, az apostolok példáján felbuzdulva teljesen átadták életüket ennek a küldetésnek, és mindent hátrahagyva elvegyültek az emberek között, szolgálták őket. Így született meg az advent mozgalom, így fejlődhetett az idők folyamán, és így ér majd hamarosan véget. Ha figyelembe vesszük az időt, amelyben élünk, és küldetésünket, amelyet az Úr ránk bízott, tudjuk, hogy mi vagyunk az a nemzedék, amely a Szentlélek vezetése alatt, a Késői Eső és a lelki megújulás erejével be fogja fejezni a szent munkát. Isten hívott el minket, hogy mindent feláldozva a szolgálat és a hármassági üzenet hirdetésének oltárán, véghez vigyük küldetésünket, mert az Úr közel!

„Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ne menjünk más forrásokhoz! Ne feledjük soha, hogy Krisztus az Út, az Igazság és az Élet! *Ha valaki szomjúhozik, jöjjön Énhozzá és igyék. Aki hisz Énbennem, amint az Írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből* (Jn 7:38-39). Ha szüntelenül Urunkra tekintünk, és szívünkben hála száll fel hozzá, életünk és szolgálatunk megújul” (Krisztus példázatai, 97).

Azonnali szükség számunkra mint közösség számára a lelki megújulás, figyelembe véve egyrészt a történelem végi eseményeket, másrészt pedig laodíceai, langymelig állapotunkat, valamint küldetésünket, hogy véghez vigyük a nagy kiáltást, mely befejezi munkánkat e földön, és előkészíti Krisztus dicsőséges második eljövételét. A mennyei ihletés figyelmeztet, hogy „Isten utolsó ítéletének földre történő kiadása előtt, népe körében újjáéled a kezdeti kegyesség lángja, mely olyan erős lesz, mint hajdan az apostolok idejében” (A nagy küzdelem, 426).

Ahogy a kezdetekben, Pünkösdkor, az apostoli egyházra kiadott a Korai Eső – mely felhatalmazta őket az evangéliumnak a föld határáig történő hirdetésére –, most, a végidő napjaiban, a Maradék Egyházra a Késői Eső fog kiadni, amely a munka befejezésére hatalmazza fel. Teljes odaszentelődésről tévén bizonyosságot, a Szentlélek vezetése alatt, a Késői Eső erejével hirdeti az

örökkévaló evangéliumot. Ez megszakítatlan kapcsolatot feltételez Krisztussal, egy Istenben Krisztussal együtt elrejtett életet (Kol 3:3). Krisztus, „a dicsőségnek ama reménysége” miközöttünk lesz (Kol 1:27).

Isten Igéjét szívünkbe zártuk, így hallhatjuk az Örökkévaló hangját, aki szól hozzánk. Habár a bűn világában élünk, a menny légkörét lélegezhetjük, így egyre szorosabb kapcsolatba kerülhetünk a Láthatatlannal, akárcsak Énohk, aki Istennel járva egyre közelebb került az örök élet küszöbéhez, egészen addig, míg a kapu megnyílt, és ő átlépte annak küszöbét.

„Ahogy a Korai Eső az evangélium hirdetésének kezdetén kiadott Isten népére, hogy az igazság értékes magva kisarjadjon és növekedésnek induljon, a Késői Eső az utolsó időben fog kiadni a Maradékra, hogy beérlelje a gyümölcsöket az aratásra” (A nagy küzdelem, 558–559). Ez az ígélet nekünk szól, nem a jövőd nemzedékeknek. Most kell felkészülnünk a Késői Eső fogadására, alázattal keresvén az Urat. A Szentlélek erejével meg kell tisztítanunk magunkat mindentől, ami nem Isten akarata szerint való.

„Előttünk áll Énohk esete. Három századon át Istenel járt. Noha romlott korban élt, amikor elhatalmasodott körülötte az erkölcsi szennyeződés, mégis arra szoktatta gondolkodását, hogy Isten iránt legyen odaadó, és a tisztaságot szeresse. A menny állampolgára volt. Rászoktatta hát értelmét, hogy mennyei vágányon járjon, és isteni dolgok lenyomatát viselte magán. Az a fény ragyogott arckifejezésén, ami Jézus arcán is ott ragyogott. Énokhot ugyanúgy kísértések kerülgették, mint minket. Olyan társadalomban élt, amely nem szívelte jobban az igaz tetteket, mint amelyben mi élünk. A légkör, melyet beszívott, büntől és romlottságtól volt szennyes, ugyanúgy, mint a mai. Ennek ellenére szent életet élt” (2T/119).

Azoknak, akiket Isten elhívott, hogy a Szentlélek vezetése alatt befejezzék a munkát, meg kell őrizniük tisztaságukat. „Íme, hamar eljövök; és az Én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz” (Jel 22:12). ■

**EGYÜTT JÁRÁS
ISTENNEL
DUMITRU
POPA**

„ÉS AZ ISTEN ORSZÁGÁNAK AZ EVANGÉLIUMA HIRDETTEK MAJD AZ EGÉSZ VILÁGON, BIZONYSÁGUL MINDEN NÉPNEK; ÉS AKKOR JÖN EL A VÉG” (MT 24:14).

Dumitru Popa, nyugalmazott lelképásztor, a Román Unió egykori elnöke

SZERETET ÉS KÖZÖSSÉG

„SZERESD AZ URAT,
A TE ISTENEDET
TELJES SZÍVEDBŐL,
TELJES LELKEDBŐL
ÉS TELJES ELMÉD-
BŐL. EZ AZ ELSŐ ÉS
NAGY PARANCSO-
LAT. A MÁSODIK
PEDIG HASONLA-
TOS EHHEZ: SZE-
RESD FELEBARÁTO-
DAT, MINT MAGADAT.
E KÉT PARANCSO-
LATTÓL FÜGG AZ
EGÉSZ TÖRVÉNY
ÉS A PRÓFÉTÁK”
(MT 22:37-40).

V alószínűleg minden ember kiejtette már ezt a szót: „szeretlek”, amikor szeretetet érzett valaki iránt, vagy amikor szeretették őt. Ennek az érzelmi állapotnak a titka igazolja, mennyire tartozunk Istenhez, vagy mennyire nem – saját választásunk folytán. Tévedés azt hinni, hogy útban Isten felé kikerülhetjük ezt az érzelmi szituációt. A közösségi lelki élet hódolata a szeretet érzelmi és döntési erejéből születik. Csak az Isten nélkül élő ember gondolhatja ezt másképpen. Bár mennyire is idegenkednénk a bibliai vallásosságtól, nem akarhatunk – nem is lennénk képesek – egy szeretet és közösség nélküli életet élni. Az önzés, bosszúvágy és gonoszság gyökerei szintén a szeretetet használják fel méreganyaguk előállításához.

Időzni szeretnék a szeretet és közösség kérdésénél, de nem a te elvárásaid szerint, hanem Isten elvárásai szerint – te tudomást akarsz szerezni a szeretetről, míg Isten azt akarja, hogy te magad légy a szeretet. Bárki képes a szeretet meghatározására. Émil Cioran szerint „a szeretet a közösség és intimitás egyik formája”¹, jóllehet nihilizmus sokakat öngyilkosságba kergethet. Nicolae Ceaușescu diktátor pedig ekképpen nyilatkozott a szeretetről: „A szeretetre és elődeink küzdelme és munkája iránti tiszteletre neveljük ifjúságunkat”². Isten nem beszél a szeretetről, Ő maga a szeretet, és ez a létmód egy közösségen belüli párbeszédre hív bennünket Ővele, nem pedig egy racionális vallásos-filozófiai eszmecsere. „Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet” (1Jn 4:8). Nem meghatározások ismeretéről van itt szó, hanem a közösség, a kapcsolat ismeretéről. „A szeretet csodája feloldja a távolságot, megszünteti az egyedülletet, és képessé tesz megéreznünk, hogy mi lehet az a titokzatos egység, mely két különböző, egymást szerető ember közt létrejön.”³ A szeretetben tehát nem a hírtérket, hanem a közösség tényét ünnepeljük. Az üd-

vözültek nem megtudják, hogy szeretve vannak, hanem átélik azt a változást, amely az emberi közösséget mennyei, örök közösséggé alakítja.

A szeretet nem implikálja a tudást. Neked nem kell tudnod, hogy hogyan szeress, és másnak sem kell tudnia, hogyan szeressen téged. Szeretni anynyi, mint Isten jelenlétében élni, bensőséges kapcsolatban lenni Vele. Egy ilyen szituációban más ember vagy. Megváltozik létmódod. Amikor az ismereted és a létezésed felemészti a kettőtök közti elválasztó teret, akkor válsz képessé belső egységet és közösséget kialakítani a szeretett személlyel. Ez a szituáció megnyitja a lehetőséget ahhoz, hogy Isten lakozzék benned. „Lehet, hogy nincs sürgősebb tennivalónk lelki életünkben, mint újra elcsodálkozunk saját személyünk titokzatos csodáján.”⁴ Itt igazoljuk a szeretet és a közösség jelenlétét életünkben, vagy ellenkezőleg, ezek kivonulását az életünkből. A szeretet lényegi, sorszerű változást hoz az ember életében. A lényegi változás eredményeként emberekként isteni természet részeseivé válunk, a sorsszerű változás pedig halandó voltunkat változtatja örökkévalóvá. Íme, mennyire fontos, hogy személyed belső világa szinkronban legyen magatartással, kapcsolattartási szokásaiddal.

A szeretet nem az általad szeretett dolgokkal és valóságokkal hoz bensőséges kapcsolatba, hanem az isteni megnyugvással, Isten benned lakozó jelenlétével. Ez a realitás képtelenné tesz arra, hogy segíts magadnak és az embereknek megbékélni bizonyos helyzetekkel, viszont segít bevezetned felebarátaidat az Istennel való bensőséges szeretetkapcsolat megélésébe.

Amikor Krisztus a Szentírást foglalja össze, a szeretet és a közösség fontosságát hangsúlyozza: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták” (Mt 22:37-40). Nem létezhet köztem és Isten között olyan szereteten alapuló közösség, amelyben ne lenne helye felebarátomnak is, ahogy köztem és a felebarátom között sem létezhet olyan szereteten alapuló közösség, amelyből hiányozzék Isten. Kijelentésem, hogy szereted Istent, aaptalan, ha én nem vagyok benne a kettőtök közti közösségben, és az sem igaz, hogy szeretsz engem, ha a kettőnk viszonyából hiányzik Isten. Amikor valaki kimondja, hogy „szeretlek!”, kijelentésében a felebarátja és Isten egyaránt benne van. Nincs olyan becsületbeli vagy intézményi kötelezettség, amely kompromittálhatja ezt a helyzetet.

Szeretet és közösség. A közösség lényünk titkos törekvése, mely révén Isten az érzést eseményé alakítja: a belső találkozás és a személyközi találkozás eseményévé. Ily módon a közösség segít felülkerekednünk nárcizmusunkon, és sebezhetőkké válunk saját magunkkal szemben, a belső párbeszéd eseménye során. Csakis így változhatunk meg, csakis így bánkódhatunk tévedéseink, bűneink miatt. A személyközi közösségben felülkerekedünk a preferencializmuson, és min-

den felebarátunk és Isten szeretetét ünnepeljük. A közösség tetten éri a csoporthoz való tartozás valóságát, de nem az osztozás, hanem az egyesülés útján. Például, a szeretet eucharisztikus közösségében, azaz az úrvacsora programjában mi nem magunk közt osztjuk meg Krisztus testét, nem vesi el mindenki a maga kis darabját, majd távozik. A „kenyér” által mindannyian egyesülünk az Ő testében. A szeretet és a közösség egyesíti a „testet”, nem osztja meg. Ez kell, hogy legyen követendő példánk a szeretetben, a megtérésben. „A szeretet nem egy egy-személyes létezés. Személyközi közösséget feltételez. Mások felé kell fordulnunk: ebben rejlik az ereje.”⁵ Más szavakkal: azért vagy erős, mert értelmed és szereped van az én boldogságomban. Közel áll hozzád ez, vagy pedig távol?

A szeretet és a közösség az egyház valósága, amelyet a kereszt „végzetének” köszönhet. A kereszt eseménye az egyetlen, ahol a szeretet összezúzta a közösséget: „Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiálta Jézus, mondván: Eli, Eli! Lama sabaktáni? Azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagyta el engemet?” (Mt 27:46). Az Atya szeretete összezúzta a Közte és a Fia közti közösséget, amellyel azt hangsúlyozta, hogy az Istennel való közösség elűz minden bűnt. „Az Úr mindnyájunk vétékét Óréa veté” (Ésa 53:6). Ebben a megismételhetetlen metaforában benne van a szeretet és közösség által megalósuló üdvösségünk⁶. Ha szeretni akarsz, közösségben leszel Istennel és velem személyed bensősége titkában, ez pedig láthatóan helyrehoz minden nyilvánosan vagy titokban elkövetett rosszat.

Következtetésként: ha szeretsz, lelked titkainak csodájában benne van Isten, és benne vagyok én is. Ha egyikünk hiányzik, nem szeretsz. És ha nem szeretsz, még nem ismerted meg Istent... ■

„AKI NEM SZERET,
NEM ISMERTE MEG
AZ ISTENT; MERT AZ
ISTEN SZERETET”
(1JN 4:8).

1. Emil Cioran, *Pe culmile disperării*, 1934.
2. *Istoria patriei și a Partidului Comunist Român, în opera președintelui Nicolae Ceaușescu*, 5.
3. Paul Evdokimov, *Taina iubirii*, 91.
4. Kallistos Ware, *Împărăția lui Dumnezeu*, 35.
5. Dumitru Stăniloae, *Sfânta Treime sau la început a fost iubirea*, 1993, București, 52–53.
6. Paul Evdokimov, *Taina iubirii*, 94.

Dr. Iacob Coman, lelkipásztor, egyetemi docens

ELOHIM (I)

„AZ ÚR JÉZUS KRISZTUSNAK KEGYELME, ÉS AZ ISTENNEK SZERETETE, ÉS A SZENTLÉLEKNEK KÖZÖSSÉGE MINDNYÁJATOKKAL. ÁMEN” (2KOR 13:13).

A Biblia első verse – a Szentírást alkotó 31.102 vers első szövege – ezt mondja: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet” (1Móz 1:1). Az „Isten” név ebben a szövegben a héber Elohim szó fordítása, amely itt többesszámú alakban szerepel: „Istenek”. Tehát: Kezdetben teremté(k) az Isten(ek) az eget és a földet. A Biblia a monoteizmust – az egy Isten létezését – hirdeti. Íme, egy erre utaló szöveg: „Halld, Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erőd-ből” (5Móz 6:4-5).

A szöveg viszont nem azt mondja, hogy az Úr az egyetlen Isten, hanem hogy az Isten az egyetlen Úr. Vannak-e a Bibliában olyan szövegek, amelyek az előbbi állítják? Íme, néhány példa:

„Így szól az Úr, Izráelnek királya és megváltója, a seregeknek Ura: Én vagyok az első, én az utolsó, és rajtam kívül nincsen Isten” (Ésa 44:6).

„Csak néked adatott láthatóan tudnod, hogy az Úr az Isten, és nincsen kívülé több!” (5Móz 4:35).

„Én vagyok az Úr és több nincs, rajtam kívül nincs Isten!” (Ésa 45:5).

Érdekes és ugyanakkor egyértelmű: miután 5Móz 6:4-5 verseiben azt olvassuk, hogy „az Úr, a mi Istenünk, egy Úr”, a következő három idézett versben az áll, hogy „az Úr az egyetlen Isten”.

Az Ótestamentumban több neve is volt Istennek. Az alábbiakban megemlíjtük a legfontosabbakat.

Elohim – jelentése: „Isten” (többesszámú alak). A név utal Isten hatalmas és erős, teremtő voltára.

Adonai – jelentése: „Úr”, amely a mindenható Kormányzóként utal Istenre: „Amely esztendőben meghala Uzziás király, látám az Urat ülni magas és felemeltetett székében, és palástja betölté a templomot” (Ésa 6:1).

Jahveh – melyet Jehovaként, Úrként fordítanak, és a mennyei szövetség kegyelmét és hűségét

hangsúlyozza. Utal arra, hogy létezése mindentől független és öröktől fogva tartó, életadó erővel bír. 2Móz 3:14-ben jelenik meg ezzel a névvel („VAGYOK, AKI VAGYOK”; „a VAGYOK küldött tihozzatok”).

El Shaddai – „A mindenható Isten”. Ekképpen mutatkozott be Ábrahámnak 1Móz 17:1 versében.

Elyon – jelentése: „Magasságos”. Az **El Elyon** „a Magasságos Isten”-ként fordítandó. 1Móz 14:18 versében olvassuk: „Melkhiséddek pedig Sáleem királya, kenyeret és bort hoz; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala.”

El Roy – jelentése: „Isten, aki lát engem”. A forrást, amely mellett az Úr angyala megjelent Hágárnak, „az engem látó Isten kútjának” nevezték el: „Annakokáért nevezé azt a forrást Lakhai Rói forrásának; ott van Kádes és Bered között.”

El Yisrael – azaz „Izrael Istene”. Ezsdrás 5:1 versében olvassuk: „És prófétáának a próféták, Aggeus, a próféta, és Zakariás, az Iddó fia a zsidóknak, akik valának Júdában és Jeruzsálemben, szólván nekik az Izrael Isteneének nevében.”

Miután rámutat a bálványimádás hiábavalóságára és abszurditására, Habakuk próféta felkiált: „Az Úr az Ő szent templomában, hallgasson előtte az egész föld!” (Hab 2:19-20). Ellen White azt hangsúlyozza, hogy csak elővigyázatosan, körültekintően szabad Isten nevét kiejteni: „Láttam, hogy Isten nevét csak tiszteletteljes félelemmel szabad kiejtenünk. Ima közben sokan tiszteletlenül és meggondolatlanul ejtik ki Isten nevét, ami Istennek nem tetsző. Nincs világos fogalmuk Istenről és az igazságról, mert különben nem beszélnének oly tiszteletlenül a nagy és fenéges Istenről, aki csakhamar ítélni fog felettük. Azok, akik felismerik Isten nagyságát és fenégségét, nevét csak szent félelemmel ejtik ki. Isten megközelíthetetlen fényességben lakozik, ember nem láthatja meg, hogy életben maradhatna. Lát-

tam, hogy ezeket a dolgokat meg kell értenünk és helyesbítenünk, hogy a gyülekezet fejlődhessen” (*Tapasztalatok és látomások*, 122).

Az Istenség mindhárom személye Isten, mégis a Bibliában néha az „Isten” név kizárólag az Atyára vonatkozik. Példák:

„Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki az Isten” (Jel 1:1).

„Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusunk által” (Róm 7:25).

„Kicsoda az, aki kárhozzát? Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk” (Róm 8:34).

„Mert azt jól tudjátok, hogy egy paráznál is, vagy tisztátalannak, vagy fősvénynek, aki bálványimádó, nincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában” (Ef 5:5).

„Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül” (Jel 14:4).

Számos bibliaszöveg áll rendelkezésünkre avégett, hogy egyértelműen elhatároljuk egymástól az Istenség Személyeit, és pedig:

„Kijöttem az Atyától, és jöttem e világba: ismét elhagyom e világot, és elmegyek az Atyához” (Jn 16:28). Itt egyértelmű, hogy a Fiú különbözik az Atyától, két különböző személy.

„Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Jn 14:26). E szöveg szerint a Lélek különbözik az Atyától, két különálló személyről van szó.

„Az (a **Szentlélek**) engem dicsóít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti néktek” (Jn 16:14). A Szentlélek különbözik a Fiútól, két külön személyről van szó ebben a bibliaversben.

A következő szövegben felfedezzük mindeink azonosságát: „És **ÉN** kérem **az Atyát**, és más **Vigasztalót** ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama **Lelkét**” (Jn 14:16-17). Itt az „én” maga a Fiú, a „vigasztaló” pedig a Szentlélek, plusz az Atya. Három, különálló személy.

Némely szövegmagyarázók kétségbeesetten megpróbálják bizonyítani, hogy egy egyenlő hárommal, és három egyenlő eggyel, és az egyenlet szemléltetésére matematikai, fizikai érveket hoznak fel. Szerintük nem $1+1+1=1$, hanem $1 \times 1 \times 1 = 1$. Szorzással lenne itt dolgunk? Ez abszurdum, és senkit sem győz meg. Amikor az Istenségről beszélünk, három isteni Személlyel van dolgunk. Nem egy háromarcú isteni Lényről, hanem három különböző Személyről, akik kommunikálnak egymással, együtt dolgoznak.

De akkor hogyan lehet a Biblia vallása monoteista? A három isteni Lénybe vetett hit nem minősül politeizmusnak? Nem. Mi nem három, egymástól független és idegen Istenben hiszünk. „Akkor monda néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más” (Mk 12:32). Jézus Jn 10:30 versében azt mondja, hogy „Én és az Atya egy vagyunk.” Továbbá: „Én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, ő nekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk” (Jn 17:22). Minden szempontból tökéletes egységet alkotnak: egyek. Egy Isten van, mert az Istenség körén kívül nincs más, akinek isteni minősége, identitása lenne. Egyetlenegy Isten ellentétben a pogány politeizmussal, amelyben az emberek képzelete alkotta istenek emberekhez hasonlóan viselkednek, emberi szenvedélyek alanyai, emberekként nyilatkoznak meg, időnként még harcban is állnak egymással.

Mt 28:19 versében Jézus ezt a parancsot adta tanítványainak: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” Ez a szöveg egyenlő rangra emeli az Istenség Személyeit: három isteni Személy, aki az „Isten” nevet viseli; vagy mind a hárman, vagy egyikőjük sem, minden más logika értelmetlen. A keresztség egy lelki cselekedet, melyet az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében végeznek.

További bibliaverseket is idézhetünk, amelyekben az Istenség három Személyét együtt említik az ihletett írók. Íme:

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme (a **Fiú**), és az Istennek szeretete (a **Atya**), és a **Szentléleknek** közössége mindnyájatokkal. Ámen” (2Kor 13:13).

„És én (a **Fiú**) kérem **az Atyát**, és más vigasztalót (**Szentlelket**) ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké” (Jn 14:16).

„Az (a **Szentlélek**) engem (a **Fiút**) dicsóít majd, mert az enyémből vesz, és megjeleníti néktek. Mindaz, ami **az Atyáé**, az enyém: azért mondam, hogy az enyémből vesz, és megjeleníti néktek” (Jn 16:14-15).

Kevés olyan bibliaszöveg van, amelyben az Istenség mindhárom Személye meg legyen említve, és ezt a tényt a kételkedők ki is aknázzák, habár teljesen feleslegesen. Sok olyan szöveg van viszont, amelyben az Istenség Személyeire külön-külön, vagy párosával történik utalás (még ha nincsenek is nevükön nevezve):

EGYETLENEGY
ISTEN
STEFAN
RADU

„ÉN VAGYOK AZ ÚR ÉS
TÖBB NINCS, RAJTAM
KÍVÜL NINCS ISTEN!”
(ÉSA 45:5).

**ISTEN NEVÉT
CSAK ELŐVI-
GYÁZATOSAN,
KÖRÜLTEKIN-
TŐEN SZABAD
KIEJTENI.**

Az Atya: „Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít” (Róm 8:33).

A Fiú: „Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?” (Róm 8:35).

A Szentlélek: „Eljáván pedig Frigiát és Galácia tartományát, mivelhogy eltiltának a Szentlélektől, hogy az Igét Ázsiában hirdessék” (Csel 16:6).

Az Atya és a Fiú: „Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal” (1Jn 1:3).

Az Atya és a Szentlélek: „A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltött a mi szívünkbe a Szentlélek által, aki adott nekünk” (Róm 5:5).

A Fiú és a Szentlélek: „Az Úrnak Lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem...” (Lk 4:18).

Ezek a szövegek nem tagadják a Szentháromság tanát, hanem mindössze az Istenség egyik vagy másik tagjáról tesznek említést. Egyáltalán nem kell azon csodálkozni, hogy sok olyan szöveg van, amelyben csak az egyik Személy szerepel, illetve csak az egyikre történik utalás. Viszont egyetlenegy olyan szöveg sincs a Bibliában, amely azt állítaná, hogy az Istenség csupán egy Személy lenne, vagy hogy nem három Személy alkotja az Istenséget. ■

Ștefan Radu, nyugalmazott lelkipásztor

A **„Semne și simboluri”** (Jelek és jelképek) tudomány-népszerűsítő műsor, melynek célja megfejteni az aktuális kulturális, társadalmi és gazdasági trendeket, feltérképezni azok vallásos-szimbolikus dimenzióit. Meghívottjaink híres egyetemi tanárok, akadémikusok. A műsort dr. Ștefan Bratosin, a franciaországi Paul Valéry Egyetem kommunikáció karának professzora vezeti. Állandó meghívottunk dr. Mihaela Tudor, a Paul Valéry Egyetem docense.

Az „Igék és jelentésük” („Texte și semnificații”) nevű műsorunkat az Adventist World Radio is átveszi, ezért bármilyen okostelefonon vagy táblagépen meghallgatható, ha van internetkapcsolat. Minden felhasználó ingyen „előfizethet” ezen műsorok vételezésére, és minden újabb műsort automatikusan betöltene a telefonok/táblagépek. A következőképpen kell eljárniuk: telepíteni kell egy podcast-alkalmazást (a windows-, iOS és android operációs rendszerekhez; javaslatunk: a podcast & radio addict), majd az alkalmazásban megkeresni az új podcast-ot: „AWR – Texte și Semnificații”. Rá kell kattintani a „subscribe” gombra, és máris kész a csatlakozás. Egy másik út: telepítik a podcast-alkalmazást, a telefonról/táblagépről felkeresik a www.awr.org weboldalt, kikeresik a román nyelvű műsort, majd rákattintanak a „subscribe to podcast” gombra. Innen kimásolják a linket, majd megnyitják a már telepített podcast-alkalmazást, rákattintanak az „add podcast” vagy a „new podcast” gombra, és bemásolják a awr.org weboldalról kiemelt a linket. A műsort a Reménység Hangja Rádió péntek, szombat és vasárnap este, valamint a szombat reggeli matiné keretében sugározza. Hasznos rádiózást kívánunk!

A SZENT TÁRGYAK TISZTELETE A SZENTÍRÁSBAN

Az imádatot szabályozó parancs egyértelmű: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alant a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat” (2Móz 20:4-5). Csakis Isten érdemel imádatot, mégpedig közvetlenül, képek, szobrok vagy más anyagi formák közvetítése nélkül. Isten imádatának „lélekben és igazságban” kell történnie.

A szent hajlékban volt az elválasztó függöny és a kerubokkal díszített frigyláda (2Móz). Ez azonban nem jelenti azt, hogy hatályon kívül lett volna helyezve a második parancsolat, mely tiltja a tárgyak imádatát. A faragott keruboknak dekoratív és didaktikai szerepük volt: Istennek a szent sátor feletti oltalmát sugallták, de anélkül, hogy bárkit önnön imádatukra késztesse. Az ember értékeli, tiszteletben tartja a vallásos tárgyakat, de nem imádjá vagy szolgálja azokat, nem gyűjt előtűk gyertyákat. Hasonlóan viszonyultak Áron kivirágzott vesszejéhez, a tízparancsolatot tartalmazó kőtáblákhoz, vagy a mannát tartalmazó edényhez is.

A hithősök földi maradványaihoz is hasonlóképpen viszonyulunk: tisztelettel, de sosem imádatval vagy szolgálattal, és zárandoklatokat sem szervezünk a sírjaikhoz, mivel a halott testek tisztátalanok (4Móz 19:11-13). Jákob és József csontjait vagy Keresztelő János és István vértanú életelen testét tisztelettudóan eltemették, de sosem

tették ki nyilvános helyre imádat vagy szertartás megtartásának céljával, senki sem imáda őket a szent hajlékban, vagy Salamon Templomában, sem az évenkénti három jeruzsálemi zárandoklat keretében (húsvétkor, pünkösdkor és a sátoros ünnep alkalmával), és gyógyító erőt sem tulajdonítottak nekik. Jézus testet öltése azt jelentette, hogy Isten lejött az emberek közé testben. Csakis Jézus, a testet öltött Isten fogadhatta az emberek imádatát (Jn 20:26; Fil 2:10). A Biblia nem bővíti ki az imádat körét tárgyra is, hanem egyedül Jézus személyére szűkíti le, közvetítő tárgyak, képek, szobrok, jelképek vagy élő személyek nélkül. A második parancsolat tehát továbbra is érvényben van, és egyetlen hívő sincs elhívva arra, hogy valamely mennyei vagy földi személy reprodukcióját imádjá.

Következtetés

Az imádat parancsa egyértelmű. Bár mennyire is szeretnénk vagy tisztelnénk bizonyos személyeket vagy tárgyakat, nem szabad átlépnünk az Isten által meghatározott keretet. Az őszinte imádó pedig örömmel teljesíti Isten akaratát! ■

Gabriel Işvan, a Munténiai Egyházterület Vallásszabadság és Kommunikáció Osztály igazgatója

**IGÉK ÉS
JELENTÉSÜK
GABRIEL
IŞVAN**

**CSAKIS ISTEN
ÉRDEMEL IMÁDA-
TOT, KÖZVETLENÜL,
KÉPEK, SZOBROK
VAGY MÁS ANYAGI
FORMÁK KÖZVE-
TÍTÉSE NÉLKÜL.
ISTEN IMÁDATÁ-
NAK „LÉLEKBEN
ÉS IGAZSÁGBAN”
KELL TÖRTÉNNIE
(JN 4:24).**

TERHEK HORDOZÓI

Hogyan szabadulhatunk meg saját terheinktől?

Kéteztizenöt november 25-én volt száz éve annak, hogy a híres Albert Einstein először mutatta be relativitás-elméletét a berlini Királyi Tudományos Akadémia tagjai előtt.

Minden egy mentális kísérlettel indult, ami jellemző módszere volt Einsteinnek. Gyakran tett fel szokatlan kérdéseket, hogy aztán válaszokat keressen rájuk. Például: mi történnék, ha egy fénysugarat követnénk?

1907-ben, miközben a berni Szabadalmi Hivatalban a saját irodájában ült, felmerült benne egy reveláció értékű kérdés: a szabadesésben lévő ember miért nem érzi a saját súlyát? Ez a felismerés annyira meglepte, hogy kemény kutatómunkába kezdett a titok megfejtése érdekében. Akkor még nem is sejtette, mennyire messzire fog elkalandozni. Nyolc évi kutatómunka eredményeképpen eljutott a relativitás-elmélet megfogalmazásáig, amelynek köszönhetően világhírűvé vált.

Azt hiszem, érdemes ugyanezt a kérdést lelki vonatkozásban is megvizsgálnunk: mit tegyünk, hogy ne érezzük többé terheink súlyát? Egy ilyen feladvány megoldása sokak számára hasznosabb, fontosabb lenne, mint az olyan annyira bonyolult relativitás-elmélet megértése. Minden ember tudja, milyen nyomasztóak lehetnek a lelki terhek. Egyesek láthatóak, mások láthatatlanok, ami nyilván nem jelenti azt, hogy könnyebbek lennének. Ellenkezőleg, több kellemetlenséget és fájdalmat okozhatnak, mint a nyilvánvaló terhek. Némelyek előreláthatóak, mások hirtelen jelennek meg. Van úgy, hogy egyik nehézség szüli a másikat, olyan körülményekről lévén szó, amelyek felett semmilyen ellenőrzésünk sincs. Ilyenkor nagy a frusztráció-érzet kialakulásának veszélye. Vannak terhek, amelyeket magunk képezzünk, s talán éppen ezért még elviselhetlenebbek – van bennük még egy alkotóelem: az önvádaskodás. Ezekről a terhektől nem szabadulhatunk meg bármikor, legalább ideiglenesen, hogy felszusszanjunk egy kicsit, és erőt gyűjtsünk a továbbiakhoz. Szervesen belénk kapaszkodnak, akár a tevén a púp. Viseljük őket nappal, velük együtt fekszünk le, velük együtt ébredünk.

Pszichés síkon hamarosan jelentkeznek az első szövődmények. A sötét depresszió mély, sodró örvénye magával ragad, és kétségbeesetten vergődsz, hogy felszínen maradj. Erős áramlatok húznak le félelmetes mélységekbe. E vias-

kodásban a szenvedő gyakran feladja a küzdelmet, mivel úgy érzi, hogy életének semmi értelme, hisz a vak véletlen erőinek sodrásában van. Valaki ekképpen jellemezte ezt az állapotot: „Irányt vesztettnek érzed magad, megüresedettnek, szerencsétlen senkinek, még önmagad számára is terhernek. A jövőnek semmilyen jelentősége nincs számodra, nincsenek céljaid, amelyek reményt kelthetnének benned, és segíthetnének, újra visszahúznának az aktív életbe.

A magas célok fenntartása mellett fel kell építeni egy reményt, a depresszióból való gyógyulás reménységét. Még ha a terheiddel való viaskodás közepette nem is összpontosíthatsz célodra, a reménység és a bizalom olyan alapvető tényezők, amelyek segítenek visszanyerni önbecsülésedet.”

Jézus teherviselő barátainak küldi megható meghívását: „Jöjjetek Énhozzáam mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és Én megnyugosztlak titeket. Vegyétek föl magatokra az Én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy Én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én igám gyönyörűsége, és az Én terhem könnyű” (Mt 11:28-30).

E bibliaiszöveg több mint szívélyes meghívás. Tartalmazza a megoldás alapvető elemeit. Maga a „megfáradtak és megterheltek” mentésére kidolgozott eljárás, mely a Legszakavatottabbtól származik, Attól, Akit egyszer már szétzúzott a szenvedés.

1. „Jöjjetek Énhozzáam...” – Az első lépés a Jézus és köztünk lévő távolság megszüntetése, és a kínzó egyedüllét érzésének felszámolása, mely annyira jellemző tünete a teherviselőknek. A szenvedés negatív érzéseket hoz felszínre – a jogtalan bánásmódban való részesedés, az elhagyatottság, elfelejtettség érzését... A szenvedés lelki rövidlátást, beteges énközpontúságot szül. Nem látunk mást, mint ami bennünk, illetve közvetlen mellettünk van.

El kell ismernünk, hogy a mai embernek száználmasnak és irrelevánsnak tűnik ez a jézusi meghívás. De mit is jelent voltaképpen Jézushoz jönni?

Jézus a Földön volt, amikor ezt a meghívást intézte felebarátaihoz, a nehézség, amellyel a Hozzá menni szándékozóknak számolniuk kellett, mindössze egy földrajzi, térbeni utazás nehézsége volt. Jézus valahol Palesztina területén tartózkodott. De ma? Hol találhatjuk meg Őt ma? Az

ember távlatából a közte és a Jézus közti távolság fényében mérendő, míg Jézus perspektívájából itt mindössze a két szív közti távolságról van szó.

Ma – akárcsak a tanítványok idejében – a Jézustól elválasztó távolság nem térmértékegységben mérendő, itt nem fizikai térről van szó, hanem a kételkedés, hitelenség, érdektelenség metafizikai távolságáról. Jézushoz jönni annyi, mint 180 fokos fordulatot tenni. A fényévtávolságokat majd megteszi Ő. A lelki távolságot nekünk kell felszámolnunk.

„És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait, hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák Őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikőnkől sem” (Csel 17:26-27).

2. „Vegyétek föl magatokra az Én igámat...” A második lépés a terhek viselésének módja. Az iga egy olyan eszköz, amely képessé tesz sokkal nagyobb terhek hordozására.

Állattenyésztők mondják, hogy a csökönyös lovak meg se mozdulnak, ha olyan terhet tesznek rájuk, amelyek neheznek tűnnek számukra. Ezért fogják őket hámba, hogy ne lássák a szekér rakományát.

Az iga voltaképpen azt a módszert jelképezi, amely révén Isten leveszi vállunkról a terheket, és mögénk helyezi azokat. Miután ez megtörtént, nem látunk más egyebet magunk előtt, mint az utat, amelyen végig kell mennünk kitűzött célunkig.

Összpontosítsunk a hasznos, magasztos tevékenységekre: így könnyebbeknek tűnnek terheink. Agyunk szerkesztését úgy alkotta meg Teremtőnk, hogy nem tudunk egyszerre két dolgra összpontosítani.

A román költőnek, Vasile Alexandrinak fiatalkorában egy fájdalmas élményben volt része, szerelmi csalódása volt: Costache Negri húga szakított vele, ami miatt rettenetesen szenvedett. Jó barátja, Nicolae Bălcescu levelet írt neki, amelyben egy értékes tanácsod adott:

„Azok a szerencsétlenek, akik mulandó dolgokra pazarolják szeretetüket. Szeresd az örök dolgokat, és sosem fogsz csalódn!”

3. „Tanuljátok meg tőlem, hogy Én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.” Itt a nehézségekhez való viszonyulás megváltoztatásáról van szó.

A problémák érzékenyekké tesznek, ingerlékenyebbekké. A negatív lelki állapotok skálája az elégedetlenségtől a lázadásig terjedhet. A hatékony ellenszer: a szelídség.

A szelídség nem gyengeség, nem tehetetlen beletörődés, lemondás vagy a harc feladása. Ellenkezőleg: győzelem saját magunk, saját akaratumk felett. Ahelyett, hogy azért küzdenénk, hogy lecsillapítsuk körülöttünk a vihart és a hullámokat – amelyek felett amúgy sincs uralmunk –, inkább csillapítsuk le a bennünk tomboló vihart, és bízzuk magunkat teljesen Istenre.

Alázatosság által elvárásaink mércéjét engedjük lejjebb. Minél többre tartom magam, annál nagyobbak az elvárásaim is. Ha mindazt, ami velem történik, a magas elvárások jegyében élem meg, joggalannak tartom a sorsomat, és az igazságérzetem fellázad. Mennyire kell megalázkodnom, hogy ezt elkerüljem?

„Mert ha valaki azt véli, hogy ő valami, holott semmi, önmagát csalja meg” (Gal 6:3).

Ez az állítás ellentmond a pszichológia-tankönyvek tanácsainak, amelyek a saját erőbe és értékbe vetett bizalmat tartják a siker zálogának.

Amit a Biblia mond, az viszont bizonyítottan helyes és hasznos. Helyes, mert függetlenül attól, hogy milyen tulajdonságaink, képességeink vannak, kaptuk azokat. Legfeljebb tovább fejlesztettük őket. Másrészt, ha önnön értékünket nullával minősítjük, megvalósításaink nem szülnek bennünk veszélyes büszkeséget, hanem inkább hálára serkentenek Isten iránt, aki minden jó adományozója. Számos támadással szemben immúnissá válunk.

A nulla alá azonban nem szabad leereszkednünk, mert akkor a depresszió ingoványos talajára lépünk.

4. „Mert az Én igám gyönyörűsége, és az Én terhem könnyű.”

Ebben a kijelentésben magától értetődik a tehercsere. Terhünkért cserébe a Jézus terhét kapjuk. Lehet, hogy nem minden terhet vesz el tőlünk, de egyet biztosan: bűneink terhét, amely elrabolja lelki békénket, és veszélyezteti üdvösségünket. Krisztus terhe azokat a nehézségeket öleli fel, amelyeket az Isten akarata szerint élt élet eredményeként tapasztalunk meg.

Egy bibliai példa segít megértenünk, miért is könnyű ez a teher: „Szolgálja tehát Jákob Rákhelért hét esztendeig, és csak néhány napnak tetszék az neki, annyira szereti vala őt” (1Móz 29:20).

Az Isten iránti szeretetből fakadó szolgálat (és Isten kimondhatatlanul több szeretetet érdemel, mint Rákhel Jákob részéről) teszi könnyűvé a Jézus terhét, a szenvedés ideje pedig néhány pillanatnak tűnik csupán.

Így örvendhetünk igazán a viszonylagosság pozitív alkalmazásának keresztény életünkben, Jézus Urunk szolgálatában. ■

**KRISZTUS
IGÁJA
EMILIAN
NICULESCU**

**„JÖJTEK ÉNHOZÁM
MINDNYÁJAN, AKIK
MEGFÁRADTATOK ÉS
MEGTERHELTEK,
ÉS ÉN MEGNYU-
GOSZTLAK TITEKET”
(MT 11:28).**

„HOGY MINDNYÁJAN EGYEK LEGYENEK...”

A bukaresti AMiCUS diákszervezet az egyik legnagyobb az országban. Az e sajtóságából származó örömök és előnyök mellett azonban számos kihívással kell megküzdenünk. Mindjárt megmagyarázom, hogy mit értek ez alatt.

A 89-es forradalom után alapított bukaresti AMiCUS Egyesület folyamatosan fejlődött, és vonzotta az ország minden területéről a fővárosba – a legnagyobb egyetemi központba – jött diákokat (csak a Bukaresti Egyetemen, a Műszaki Egyetemen és a Gazdaságtudományi Egyetemen több mint 80.000-en tanulnak; a bukaresti állami és magánegyetemek száma 44!). A találkozókát a különböző bukaresti gyülekezetekben tartottuk mindaddig, amíg felépült a Munténiai Egyházközség új székháza.

Hamarosan ez a helyszín is szűknek bizonyult. A következő – és jelenlegi – székhelyünknek a Grant gyülekezet imaházának tetőtere biztosít ott-

hont, amely teret a diákság igényeinek megfelelően alakítottak ki. Azóta a „manzárd-tevékenységek” képezik a bukaresti AMiCUS-fiók legfőbb tevékenységeit. Gyűléseket tartunk kedd este (együtt imádkozunk, éneklünk, tanulmányozzuk a Szentírást, és különböző témákat dolgozunk fel, beszélünk meg), péntek este (általában különleges meghívottunk van), és szombat este (ekkor a legváltozatosabbak a tevékenységeink: kulturális programokat szervezünk, játszunk, szemináriumokat tartunk, koncerteket szervezünk). A meleg évszakokban vasárnaponként sporttevékenységeket is szervezünk.

Szombat délelőttönként a diákok a saját, választott gyülekezeteikben aktívnak, lelki adottságaik, képességeik szerint. 2015-ben egy másik diákcsoport is létrejött, ők a „Șt. Demetrescu” Adventista Teológiai Líceumban gyülekeznek, ugyanis ennek a líceumnak a kollégiumában laknak.

A fentebb említett gyülekezési alkalmak mellett van néhány érdekes projektünk, amelyek mára mind ismert, nagy érdeklődést kiváltó programok:

Az „aiQ”-projekt. A program célja a nyilvános beszédképesség fejlesztése a diákok körében. Havonta tartjuk a bukaresti Diákművelődési Házban. Tizennégy éves múltja alatt a diákok és barátaik mellett a román „public speaking” számos személyisége vett részt előadásainkon.

A játékonyság napja. Ez a jól ismert projekt mindig is nagy érdeklődést váltott ki a főváros adminisztrációjának tagjaiban, minden egyes alkalommal támogattak, bátorítottak minket. Több ezer felnőtt és gyermek élvezhette az odaadó diákok jókedvét és kreativitását.

Az AmiCulturális estek, „A bibliai falu”, „A Kereszt múzeuma”, a „Kövess Engem!”, „Márciuska”, ajándék-workshopok, a hallássérültek óvodájában, az „Inger Alb” árvaházban, a „Mia`s Children” gyermekközpontban, a „Văratec” fogyatékosok számára működtetett intézményben, a jilvai és rahovai börtönben tett látogatások, karácsonyi, húsvéti koncertek, egyetemeken tartott szemináriumok, nyári-téli táborok, vándortáborok, nemzetközi kirándulások, faültetési akciók stb. – mind-mind olyan állandó programok, amelyek kihasználják az összes, főváros adta lehetőségeket.

Sok adventista diák van Bukarestben (2015 januárjában körülbelül négyszázan voltak), lehetőség, hogy mindannyian jelen legyenek a találkozásokon. Alkalmanként legfeljebb százhuszan gyűlünk össze. Nagy kihívás számunkra, hogy minél több diákot bevonjunk tevékenységeinkbe, és minél változatosabb projekteket kezdeményezünk társadalmunk javára.

Nem kis gondot okoznak a nagy távolságok Bukarestben. Azért is tartunk gyakran „területi” találkozókat a főváros különböző negyedeiben, hogy minél több diáknak lehetőséget biztosítsunk a részvételre. Egy másik áthidalandó tényező a nemzetiségi-kulturális sokszínűség, de ez egyben áldás is, hisz egy-egy kérdést több szemszögből is meg tudunk vizsgálni. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy az AMiCUS bukaresti fiókja a Romániai Adventista Egyház kicsinyített leképzése, és ez nagy megtisztetés számunkra!

Befejezésül egy bibliaszöveget szeretnék idézni, amely személyesen rám nagyon ösztönző hatással van. Úgy vélem, hogy a szeretet legnehezebb kifejezési formája az egység. Talán ezért is imádkozott Üdvözítőnk annyira forrón. János evangéliuma 17:18-21 versei: „Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra. És én ő érettük oda szentelem magamat, hogy ők is megszenteltek legyenek az igazságban. De nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engemet.” ■

Akik szeretnének jobban megismerni, kátintsanak az alábbi webkapcsolatokra:

<https://www.facebook.com/amicusb/>

<https://www.facebook.com/groups/amicusb/>

<https://www.facebook.com/aiQuestions>

Mihai Braşov, a bukaresti AMiCUS káplánja

**ADVENTISTA
DIÁKOK
MIHAI
BRAŞOV**

AZ AMICUS BUKARESTI FIÓKJA A ROMÁNIAI ADVENTISTA EGYHÁZ KICSINYÍTETT LEKÉPZÉSE, ÉS EZ NAGY MEGTISZTETÉS SZÁMUNKRA!

A RÉGI HATÁRKÖVEK

Kérdések a hit próbájához

Hány hitalapelvük van az adventistáknak? Mi a hitvallásuk, hány cikket tartalmaz, és milyen tekintéllyel bír? Melyek a legfontosabb princípiumok, és melyek a másodlagosak? Melyek az „ősi”, és melyek az „emberek által csatolt” elvek? Miért publikáltak huszonöt hitpontot 1872-ben, majd 1931-ben mindössze huszonkettőt, 1980-ban huszonhetet, 2005-ben pedig huszonnyolcat? Mi az, amit hozzáadtak, mi az, amit annak idején elvettek? Doktrínáink közül melyek a „rég határok”, hitünk pillérei? Mit értünk „jelenvaló igazság” alatt? Mikor és miért változott meg bizonyos hitalapelv, milyen erők állnak némely módosítás mögött?

Testvéreink felteszik magukban ezeket a jogos kérdéseket, és ez helyénvaló: mindez a tisztességes, az igazság becsületéért és a hit állandóságáért féltékenyen kiálló adventisták hagyományos éberségét bizonyítja. Az is igaz viszont, hogy sokakat a bizalmatlanság, gyanakvás és spekuláció késztet a fentiekhez hasonló kérdések feltevésére.

Kik döntenek el, hogy melyik teológiai vélemény minősül hitalapelvnek, és melyik kulturálisan meghatározott, regionális vagy átmeneti szabállyal? Hogyan teszünk különbséget régi útjaink és szent hagyományaink, a hitvallás és a feltételezés, a pozíció és az oppozíció között?

Vajon az adventizmus az abszolút igazság tökéletes kinyilatkoztatása, amely 1844-ben vagy 1863-ban szállt alá a mennyből, vagy pedig egy újabb kinyilatkoztatásra várunk? Ha így van, a kötelességünk mindössze annyi lenne, hogy megtudjuk pontosan, hogyan definiálták és fogalmazták meg akkor, a kezdetekben a doktrínáinkat, kizárván mindent, amit az idők folyamán ezekhez hozzáadtak, illetve visszaállítván mindazt, amit hitelveink közül eltávolítottak.

Vagy talán a hit princípiumai nem rendelkeznek sem „horgonnyal”, sem „kormánykerékkel”, és úgy ingadoznak, ahogy a szekuláris kultúra szelei, a politikai korrektség elvei, az állandóan megújuló teológiai és filozófiai trendek lengetik? Vagy a vezető politika láthatatlan erői befolyásolják?

Egyes hívőkben meg sem fordulnak ezek a kérdések – ami lehet, hogy aggodalommal kellene, hogy eltöltsön –, mások túl gyakran hangoztatják, és a legtöbbször meg is válaszolják ezeket előre elkészített, le nem ellenőrzött, toxikus válaszaikkal. Egyesek úgy vélik, hogy a doktrínák nem egyebek, mint egyszerű emberi, teológiai pedantériák, egyházi dogmák, amelyekre Jézus igazi követőinek nincsen szükségük. Mások azt szeretnék, ha hitük és hitgyakorlatuk minden aspektusa rajta lenne „a listán”, hogy általuk minden egyháztag hitének hitelességét lemérhessék: a hűtőszekrény pontos tartalmától egészen a Jelenések 9. fejezetéig.

Merészség lenne azt hinni, hogy egyetlenegy cikk keretében kielégítően megválaszolhatjuk ezeket a kérdéseket. Ezúttal csupán „a régi határok” fogunk foglalkozni: melyek azok, hány van belőlük, miért minősülnek alapköveknek? A folyóirat következő számaiban sorra vesszük őket, figyelembe véve a lelki szükségleteket, az időt, amelyben élünk, napjaink jellegzetes kihívásait.

Hitünk oszlopai

Jellegzetes adventista hitelveink megnevezéséhez angol anyanyelvű úttörőink a „landmarks” szót használták, amelynek jelentése: határok, tájékozódási pontok, támpontok. A határok jól körülhatárolható területeket jelölnek, akár a kerítés vagy a határvonalak.

Nem minden, amit hiszünk és élünk, jellegzetesen adventista hitalapelv. Hitéletünk számos szempontja megegyezik más keresztényekével. Például, a jelenlegi 28 kijelentés¹ közül a legtöbbet más keresztény egyházak és felekezetek is vallanak. Kapuink is vannak, nem csak kerítéseink.

Van viszont néhány adventista kijelentés, amely vagy abszolút egyedi, vagy csupán részben vallják bizonyos kisebb felekezetek. De legtöbb doktrínánkon – melyet más egyházak is vallanak – szintén rajta van az adventista jellegzetesség bélyege. A specifikusan adventista doktrínák szorosan kapcsolódnak egymáshoz, történelmi eredetünk tapasztalataiban gyökereznek, és a Dániel és a Jelenések könyve próféciái határozzák meg.

A SPECIFIKUSAN
ADVENTISTA
DOKTRÍNÁK
SZOROSAN
KAPCSOLÓDNAK
EGYMÁSHOZ,
TÖRTÉNELMI
EREDETÜNK
TAPASZTALATAI-
BAN GYÖKEREZ-
NEK, ÉS A DÁNIEL
ÉS A JELENÉSEK
KÖNYVE PRÓ-
FÉCIÁI HATÁ-
ROZZÁK MEG.

Ha megkérdeznénk egymástól, hogy melyek ezek, lehet, hogy válaszaink nem lennének egybehangzóak. Ezért hadd idézzük úttörőinket, akik letették ezeket a „határköveket”.

James Springer White véleménye

Egy 1850-ben közölt cikkében James White kijelentette, hogy a Dániel 8:14 versében leírt 2300 este és reggel prófécijája képezi az adventista hit oszlopát.² Három évvel később egy hetednapot ünneplő baptista megkérdezte tőle, hogy melyek az adventista szombatosok hitalapelvei. Eképpen válaszolt James White:

„Népként a széles adventista közösségből, a millerita közösségből váltunk ki, és tagjaink közt különböző felekezetekből származó személyek vannak, akiknek eltérő a véleményük bizonyos kérdésekben, de hála Istennek, a szombat olyan közös meggyőződésünk, amelynek alapján mindannyian egységben megállhatunk. És miközben szilárdan állunk ezen az alapon, más hitelvek segítségével nélkül, csakis az Isten Igéjére és a szeretetre alapozva, amely – Isten, egymás és a veszendő világ iránti – szeretet a halálnál is erősebb, minden szektariánus érzés eltűnt körünkéből. E három nagy téma egyesít minket: 1. Krisztus személyes közeli eljövetele, 2. Isten mindenik parancsolatának a betartása, és 3. Isten Fiának, a Jézus Krisztusnak hite. Ezekre van szükségünk ahhoz, hogy készen állhassunk Urunk eljövetelére.

1854. augusztus 15-én a mozgalom hivatalos folyóirata, a The Advent Review and Sabbath Herald leköszölte a felelős kiadó, James White által megfogalmazott és a Review által támogatott adventista hitalapelveket:

1. A Biblia és csakis a Biblia mint a hit és a kötelesség szabályainak összessége.
2. Isten Törvénye – ahogy az Ó- és az Újszövetség is tanítja – megváltoztathatatlan.
3. Krisztus személyes visszajövetele és az igazak feltámadása, az ezeréves időszak előtt.
4. Az édeni állapotokra visszaállított Föld a szentek öröksége lesz.
5. Halhatatlanság csakis Krisztus által lehetséges, és a szentek osztályrésze lesz.

Amikor 1861-ben Michigan-ben megszervezték az első konferenciát, megszületett a Jelenések 14:12 versére építő alapító nyilatkozat, mely így hangzott: „Alulírottak, ez úton kijelentjük, hogy Egyházként egyesülünk, és felvesszük a Hetednap Adventista Egyház nevet, megtartjuk Isten parancsolatait és a Jézus hitét.”

A Monterey-i adventisták véleménye

1869 áprilisában egy defenzív hangvételű brosrában, amelyet a Monterey-i adventista közösség adott ki (Michigan állam) mintegy válaszként a sajtó rosszhiszemű gyanúsításaira, a következő lényeges adventista hitpontokat emelték ki³: 1. a második, közeli és a millenniumot megelőző advent; 2. a hetedik nap szombatja; 3. az ítélet (a szentek második adventet megelőző, 1844-ben elkezdődött ítélete); 4. a halottak tudatlan állapota; 5. a Szentlélek ajándékai.

Morris Venden véleménye

Az angol nyelvű wikipedia egyik cikkében, melynek címe: „Pillars of Adventism” (Az adventizmus oszlopai), elolvashatjuk Morris Venden listáját az alapvető adventista hitelveket illetően (1982)⁴: 1. vizsgálati ítélet; 2. a Szentély tana, amely megvilágítja az ítélet fogalmát; 3. a Jelenések könyve hármass angyalai üzenete; 4. Isten Törvénye; 5. a Jézus hite; 6. a Szombat; 7. a halottak állapota; 8. a Próféta Ajándéka.

Hasonló, approximatív felsorolások más nyilatkozatokban is megjelennek. Nincs hivatalos nyilatkozat hitünk oszlopairól. A 25/22/27/28 hitalapelv nem egyéb, mint a fentebb említettek szükséges kiterjedései, bővítései, pontosításai, amelyek fokozatosan körvonalazódtak, amint egyházunk is jobban, mélyebben megértette hitalapelveit, de még ezek a bővítések sem birtokolják az utolsó szó jogát, amint azt a bevezetőnkben már leszögeztük.

Ellen G. White véleménye

Amikor 1888-ban felfedezték a dicsőséges igazságot Krisztusról, „akiben lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg” (Kol 2:9), aki egész életét az Atya és a Törvény iránti engedelmisségben élte le, habár vállalta „a bűn testének hasonlatosságát” (Róm 8:3), és nekünk tulajdonítja élete érdemeit – ha hiszünk helyettesítő engesztelő áldozatában, amely egyedüli reménységünk az üdvösségre és a bűneink büntetésétől való szabadulásra –, az „új világosság” amellet, hogy némely vallási vezetőkre a kinyilatkoztatás erejével hatott, sokakban negatív, váratlan érzelmeket váltott ki. Sokan attól tartottak, hogy ez a hitigazság veszélybe sodorja hitünk „oszlopaikat”. Ezért írta Ellen White a következő gondolatokat 1889-ben⁵:

„Minneapolisban Isten értékes igazságokat nyilatkoztatott ki népe számára. Egyesek

**HITÜNK OSZLOPAI
FLORIN LAIU**

MIKÖZBEN SZILÁRDAN ÁLLUNK, CSAKIS AZ ISTEN IGÉJÉRE ÉS A SZERETETRE ALAPOZVA, AMELY – ISTEN, EGYMÁS ÉS A VESZENDŐ VILÁG IRÁNTI – SZERETET A HALÁLNAÁL IS ERŐSEBB, MINDEN SZEKTARIÁNUS ÉRZÉS ELTŰNT KÖRÜNKBŐL.

AMI VISZONT
A LEGNAGYOBB
JELLEGZETES-
SÉGE AZ ADVEN-
TIZMUSNAK,
AZ A KÖVETKEZŐ
KIJELENTÉSÜNK:
„EGYETLEN
HITVALLÁSUNK
A BIBLIA!”

visszautasították ezt a mennyei világosságot, mégpedig oly makacsul, mint ahogy a zsidók elutasították Jézust, és inkább úgy döntöttek, hogy a régi határokövek mögött maradnak. Csakhogy egyértelmű volt: még e régi határokövek fogalmával sem voltak tisztában. Az Ige belső logikája és bizonyítékai magukért beszéltek, de az emberek csökönnyösek maradtak, a kinyilatkoztatás világossága nem hatolhatott be elméjükbe. Elhatározták, hogy ez a letérés az útról végzetes hiba lenne. Valójában a régi határokövek sértetlenek maradtak, sokkal inkább a gondolkodásuk, az ítélőképességük romlott meg, ezért nem voltak tisztában még a régi határokövek fogalmával sem.” (SE 30.1)

Ha 1889-ben, amikor legreprezentatívabb úttörőink közül többen is hajlandóak voltak a fentől jövő világosság elvetésére – amiatt, hogy eltereli a figyelmet a jelenvaló igazságról, a lényeges üzenetről (a hit „rég határoköveiről”) –, nem kell csodálkoznunk, hogy ma is vannak, akik a „rég határokövekhez” való visszatérést sürgetik, hogy ily módon az 1888 után kapott világosságokat elutasíthassák (mint például Krisztus istenségének igazságát, Jézus kereszthalálának engesztelő erejét, a Szentlélek személyére és a Szentháromságra vonatkozó hitelvet, egy sor pontosítást és helyesbítést a prófétai írások értelmezésére vonatkozóan, az ihletésről szóló igazságot, stb.).

Ellen White ekképpen folytatja fentebb idézett vallomását:

„Az 1844-ben lejárt periódust követően jelentős események következtek, amelyek megértették velünk (1) a mennyei Szentély megtisztítását (aminek határozott összefüggése van Isten Földön élő népével); (2) az első, a második és a harmadik angyal és zászlaja üzenetét (Isten parancsolatai és a Jézus hite). (3) Ezen üzenet egyik határoköve Isten mennyei temploma, melyet igazságszerető népe megláthattott, valamint az Isten Törvényeit őrző frigyláda. (4) A negyedik parancsolat szombatja erősen fénylett Isten törvényei megszegőinek útján. (5) A törvénytelenek nem rendelkeznek halhatatlansággal. Ez az igazság hitünk egy másik régi határoköve. Véleményem szerint nincs több olyan hitpontunk, amelyet a régi határokövek címszó alá rendezhetnénk. Ez az egész láрма a régi határokövek elmozdításával kapcsolatosan csupán egy képzeletbeli vesztély.” (SE 30.2)

Hasonlítsátok össze Ellen White nyilatkozatát a fentebb bemutatott, hitünk oszlopait vagy ha-

tároköveit tartalmazó lajstromokkal, majd olvassátok el újra az iménti idézet utolsó előtti mondatát: „Véleményem szerint nincs több olyan hitpontunk, amelyet a régi határokövek címszó alá rendezhetnénk.” Egyben sokatmondó és csodálatos ez a kijelentés. Jó, de akkor mi van az egészségügyi reformmal, az egyházszervezettel és a tizeddel? Hát a sertéshús démonizálásával?

Nos, ezen igazságok felfedezésére az 1840-1850-es évek után került sor, tehát nem minősülnek régi határoköveknek. Akkor hogyan nevezzük őket, „új határoköveknek”? Még meglepőbb, hogy Ellen White nem említi a lelki ajándékokat, de még a prófétálás ajándékát sem, amely szerepel a többi listán, a White James-én kívül. A Próféta Ajándéka, és a Próféta Lelkébe vetett hit pedig 1844 után bontakozott ki. Egy régi jelenség volt tehát, minden bizonnyal egy támpillére az adventista hitnek, Ellen és James White viszont mégsem minősíti ezt viszonyítási pontnak, „landmark”-nak.

Az adventista hitvallás és doktrinánk dinamikája

Mielőtt eldöntenénk, hogy a fenti felsorolások közül melyik érvényes(ebb), vagy melyik rendelkezik nagyobb tekintéllyel, fontos hangsúlyoznunk, hogy Ellen White számára a hit oszlopai alapvető fontosságúak voltak. Ezek képezték az alapot, amelyek megkülönböztették a többi adventistától és a keresztény világ többi egyházától, felekezetétől. Ezek jelentik hitvallásunk platformját, vagy más megfogalmazásban: a „jelen igazság”⁶.

Ami viszont a legnagyobb jellegzetessége az adventizmusnak, az a következő kijelentésünk: „Egyetlen hitvallásunk a Biblia!” Ugyanis: 28 hitalapelvünk a Biblián alapszik; a régi határokövek minősülő hitpontjaink, első bibliai, profetikus természetű (a végidőre, korunkra vonatkozó) felfedezéseink, amelyek megkülönböztetnek a többi adventistától és a keresztény világ többi egyházától, felekezetétől. Nagy meglepetésünkre azonban Ellen White azt mondja, hogy sem egyik, sem másik nem képezi abszolút mércénket, mivel minden hit tökéletesíthető:

„Tudnunk kell, hogy hitünk oszlopai kiállják-e a próbát” (RH, 1889. június 18.)

„Megbocsáthatatlan, ha valaki azt mondja, hogy nincs több felfedezendő igazság, és hogy minden kitételünk hibátlan lenne. A tény, hogy bizonyos doktrinákat igazságoknak tartottunk éveken keresztül, nem bizonyítja, hogy állításaink tévedhetetlenek. Az idő múlásával a té-

vedések nem változnak át igazsággá, az igazság pedig a maga során megengedheti magának, hogy nyitott legyen („fair”). Egy igazi doktrína nem csorbul a rá irányuló, részletekbe menő vizsgálat miatt” (RH, 1892. december 20).

E bizonyágtételek fényében furcsának tűnne egyesek vádaskodása vagy sajnálkozása, hogy tudniillik egyházunk belépett az Ómega-válság jegyébe, mivel felhagyott a félarianizmussal és áttért a trinitarianizmusra, vagy mert félretette a „mindennapi áldozat”, az ottománok szerepe, az izraeli armageddon és egyebek régi értelmezéseit, és újabbakat ismert el. Mi a Szentíráshoz viszonyítjuk magunkat, nem a hagyományainkhoz vagy mások tradícióihoz. Amikor felfedezzük, hogy jelen értelmezésünk nem a leghelyesebb, a Biblia fényében változtatunk azon. Ezek a változások azonban nem hivatalosan és hitalapelvi síkon történnek, itt mindössze a teológiai trend változásairól van szó.

Egy hitalapelvi változás sosem történik egy ember vagy egy kisebb csoport tapasztalatai és kutatásai alapján, és semmiképpen sem egy adminisztratív döntés folytán. Az egyház a szentháromság tanát fokozatosan – az 1890 és 1940 kö-

zötti időszakban – fogadta el, és nem fog visszaterni az úttörő nemzedék tagjainak véleményéhez (1850–1900), csak mert egyesek ma ezt kérik. Robert Johnston írta az *Adventist Review*-ben 1983-ban:

„Anélkül, hogy tagadnánk az Úr múltbéli vezetését, a Hetednap Adventista Egyház arra törekszik, hogy jobban megértse, miben állt az Úr vezetése akkor. Egyházunk mindig nyitott arra, hogy még mélyebben megértse az igazságot, hogy kincsként kutasson utána... Az adventisták még mindig vándorok a hitelvek útján. Nem ütjük ki az útjelző táblákat („way marks”), de nem is ragadnak le valamelyikük mellett.”⁷

Ez a gondolat, mely minden elvünk vezérelve, hitelveinket összegző kézikönyvünk bevezetőjében is olvasható:

„A hetednap adventisták a Bibliát fogadják el egyedüli hitvallásuknak, és ennek alapján a Szentírás tanításaiként vallanak bizonyos alapvető hitelvekről. Amint az alábbiakban látni fogjuk, hitelveink egyházunk Biblián alapuló tanításait értelmezik. Ezen elvek újravizsgálása a Generál Konferencia ülészakán történhet meg, amikor is egyházunkat a Szentlélek a Biblia igazságainak mélyebb megértésére vezeti, vagy megfelelőbb nyelvezet alkalmazását javasolja Isten szent Szavának gazdagabb, teljesebb kifejezésére.”

E bevezető után talán jobban fel leszünk készülve, hogy a közeljövőben a hármas angyali üzenet témáját – hitünk egyik alappillérét, mely továbbra is meghatároz és ihlet bennünket – mélyebben megvizsgáljuk. ■

**AZ ADVENTISTÁK
MÉG MINDIG
VÁNDOROK
A HITELVEK
ÚTJÁN. NEM ÜTİK
KI AZ ÚTJELZŐ
TÁBLÁKAT
(„WAY MARKS”),
DE NEM IS
RAGADNAK LE
VALAMELYIKÜK
MELLETT.”**

1. A Generál Konferencia vagy az Unió weboldalán például: (www.adventist.org/en/beliefs/); (www.adventist.ro/index/convingeri/doctrine-fundamentale/159-marturisirea-de-credinta.html)

2. James White, „Our Present Position”, *Review and Herald*, 1/2 (1850. december), 13-15.

3. S. Joseph Kidder, „Creeds and Statements of Belief in Early Adventist Thought”, *Andrews University, Seminary Studies*, Vol. 47, No. 1, 2009:111.

4. Morris Venden, *The Pillars*, Pacific Press, 1982, 12-13.

5. CW 30, MS 13/1889.

6. A „jelenvaló igazság” kifejezés a klasszikus angol King James-fordításból származik. 1Pt 1:12 versében angolul a „the present truth” („a jelen igazság”) szószereket áll. A Károli-fordításban ezt olvassuk: „amelyet most hirdetnek néktek”.

7. R. Johnston, *Adventist Review*, 8. oldal, 1983. szeptember 8.

KORLÁTOK NÉLKÜL

Ha egy korlátolt személy feljuthatott a mennybe anélkül, hogy megismerte volna a halált, azt hiszem, hogy én is eséllyel pályázok az örök életre!

Már több éve kényszerszerűen foglalkoztat Királyok első könyve 19. fejezete. A kármeli győzelmet követően, Jézabel fenyegetése miatt Illés az Edom pusztájába menekül, hogy ott haljon meg (ha meg akarta volna őt ölni, Jézabel nem adott volna Illésnek egy napi előnyt; semmiképpen nem akarta, hogy Illés mártírként végezze). Később azonban, miután jóllakott, Illés szemrehányást kíván tenni Istennek, ezért „hazamegy” Hozzá, a Sinai-hegyhez (a Hórebhez). Isten ekkor „illetudóan” megkérdezi tőle: „Mit csinálsz itt, Illés?”

Útja negyven napig tartott. Egy olyan utazás, amelyet két hét alatt is meg lehet tenni. A Sinaitól Kádes-Barneáig tizenegy napi járótáv van, olvashatjuk 5Móz 1:2 versében. Ehhez hozzá kell adnunk még 75 kilométert, a Kádes-Barneától Beersebaig tartó távolságot, amelyet három nap alatt megtehetett, amennyiben napi öt órát gyalogolt, 5 kilométer per órás sebességgel. Ő mégis 40 napig vándorolt.

A negyvenes szám szimbolikus jelentéssel bír. Jelenthet bűnhődési időszakot, vagy próbatételt – a szó „felkészülés” jelentésében. Gondoljunk csak az alábbi esetekre:

- » az özönvíz – negyven napig tartó eső (1Móz 7:4)
- » Mózes negyven évet töltött Midiánban (Csel 7:23-30)
- » Mózes negyven napot töltött a Sinai-hegyen, két ízben is (2Móz 24:18 és 2Móz 34:28)
- » a képek negyven napig tartózkodtak Kánaán földjén (4Móz 13:26)
- » Izrael pusztai vándorlása negyven évig (egy emberöltőnyi ideig) tartott, csak ezután volt kész Isten népe birtokba venni az Ígéret Földjét (4Móz 14:33-34)
- » a földet három ízben is „nyugodni” hagyták, mindháromszor negyven esztendeig (Bír 3:11, 5:31 és 8:28)
- » Góliát negyven napig kísértette Izraelt (1Sám 17:16)

- » mindhárom király – Saul, Dávid és Salamon negyven évig uralkodott (Csel 13:21, 1Kir 2:11, 1Kir 11:42)
- » Ezékiel negyven napig viselte Júda házának vétkét (Ez 4:6)
- » Egyiptomot negyven évig kellett pusztán hagyni (Ez 29:11-12)
- » Ninive negyven kegyelmi napot kapott a megtéréshez (Jónás 3:4)
- » negyven napot töltött Jézus a pusztában böjtöléssel, miután megkeresztelkedett (Mt 4:2)
- » negyven napig volt Jézus a tanítványokkal, feltámadása után (Csel 1:3)
- » Jézus halála és feltámadása után negyven év telt el Jeruzsálem leromboltatásáig (Kr. u. 30 – Kr. u. 70)

Miért tartott tehát Illés Sinai-hegyi utazása negyven napig? Valószínűleg Illés lelkiállapota indokolta a késést. Egy újabb kérdés: ha hamarabb érkezett volna meg a Hórebhez, vajon mit mondott volna, milyen szavakkal illette volna Istent? A testgyakorlás jót tesz a haragos léleknek: könnyít rajta, oldja a feszültséget. „Mennyi mindent megtettem érted, Uram? Azt hittem, hogy jelentek valamit neked, és megsegítesz. Egyedül én maradtam meg a Hozzád hívek közül, és te nem óvsz meg engem! Nézd, mekkora utat kellett megtennem, hogy mentsem az életem!” De ha jól emlékszem, nemrég még az volt a szándéka, hogy befejezi földi életútját...

**AMIKOR MÁR
SEMMINK SEM
SINCS, ISTEN
MEGMARAD
NEKÜNK!**

Hogyan válaszol a kihívásra Isten, a saját „otthonában”? A legapróbb részletekig megrendez egy ötös fokozatú ciklont, amely földcsuszamlást okoz. De Isten nem volt abban a hatalmas erejű szélben. Majd a ciklont földrengés követte, de nem Parkinson-szerű remegés, hanem szökőárt képző, a föld velejét is megrázó talajmozgás. De Isten a földrengésben sem volt benne. A következő jelenetben tűz emésztette a környéket, s a lángok akkorák voltak, hogy a hegy magasságával vetekedtek. Mintha a három pusztító elem összebeszél volna: „Amit te nem emésztesz meg, majd felfalom én!”

És miután minden természeti erő kitombolta magát és elcsitult, ott volt Isten. Micsoda tanulás rejlik számunkra ebben a jelenetsorban! De ki értheti ezt meg? Azt gondolhatnók, hogy az elemek illetén megnyilatkozása után „az Úr haragosa” is lecsillapszik... Mi hősünk válasza az újravizsgáztatás alkalmával? Vessétek össze második választát az elsővel, hadd lássuk a különbségeket. Érezhető a fejlődés, vagy sem? Javult Illés minősítése? Ha figyelembe vesszük a három természeti erő fékevesztett megnyilvánulását, azt gondolnók, hogy minden bizonyonnyal kettesről tízesre javít, de legalábbis kilencesre, és nyugodtan elkönnyvelhennék, hogy nem hiába járta végig a „különórakat”. De nem! Illés másodszor is ugyanazt a választ adja! Ez nem lehet igaz! Észben tartotta az első választ, és újramondta azt, amiért elégtelent kapott! Éppen semmit sem tanult a történetekből? Nem értette meg, hogy a természeti elemek nem lehetnek hatalmasabbak Istennél?! Hogy Isten ereje sosem fogyhat el?! Ugyanazt a „korreptálás” előtti választ adta, még egy vesszőnyit sem változtatott azon?! Mégis mit gondolt az Úrról: hogy elfelejtette előző választát? Mit képzel: hogy másodsorra meg lesz majd hatva erőfeszítéseitől, valamint attól, hogy ő maradt az utolsó próféta az Északi Királyságban?

Értetlenül állok Illés második válasza előtt. Éppen semmit sem tanult abból a kis apokalipszisz-ból, amelynek egyedüli szemtanúja volt? Ennyire alábecsülni a Mindenhatót, és azt feltételezni, hogy Istennek szüksége lenne egy ilyen emlékeztetőre?! Mennyire vagyunk képesek lealacsonyítani a magasságos Istent?

És most figyeljétek meg Isten reakcióját! Arra gondolnánk, hogy egy-két szóval megsemmisíti Illést, aki vette a bátorságot, és megcsorbította Isten abszolút szuverenitását. De szó se róla! Isten halk, suttogó, szelíd hangon szólalt meg. Szelíden, hogy az ember befogadhassa a szavát, hal-kan, hogy visszautasíthassa! A három kataklizma Isten ítéletét jelképezi, amely azokra súlyt le, akik

elhagyták a Teremtőt, és démoni fantazmagóriákat – Baál-isteneket – imádnak. Ami pedig az „egyedül maradtam” kijelentést illeti, Isten kijavítja Illést: „Vannak még rajtad kívül hétezren!” Se többen, se kevesebben.

Ebben a számban egy kódolt üzenet van elrejtve. Az ezres szám a háborúba készülő zsidó hadsereg egységének a taglétszáma volt; a hetes pedig tudjuk, hogy a tökéletességet jelképező szám. Más szavakkal: „Illés, nekem egy egész, harcra kész hadseregem van. Meg se forduljon a fejedben, hogy egymagad vagy! Tulajdonképpen te is nagyon jól tudod, hogy még legalább 101 hozzád hasonló hithős áll rendelkezésemre: száz próféta (ötvenenként egy-egy barlangban), valamint Abdiás, »aki felette igen féli vala az Urat« (1Kir 18:3-4). Légy realista! A világ nem veled kezdődik, és nem is veled ér véget. Ennek ellenére egy új küldetésem van számodra. Menj és kend királlyá Hazáelt Szíriában, Jéhut, a Nimsi fiát Izraelben, Elizeust pedig kend prófétává a te helyedbe. Még ha egyeseket megbízók által is. És ne feledd, hogy nem tetszett az a két válaszod, amikor megkérdeztem tőled, hogy mit keresel az én hegyemen. Kend prófétává Elizeust a te helyedbe!”

Isten jól ismerte Illést, tudta, hogy „hozzánk hasonló természetű ember volt” (Jak 5:17), amit a válasza is alátámasztottak.

De mi a jó hír számunkra ebben a történetben? Első látásra talán ekképpen fogalmaznám meg: ha egy ilyen korlátolt személy feljuthatott a mennybe anélkül, hogy megismerte volna a halált, azt hiszem, hogy én is eséllyel pályázok az örök életre! De ha megpróbálok kimászni Illés „selyemgubójából”, és átmegyek az önmegtagadás fájdalmas metamorfózisán, a legjobb hír az, hogy habár Illés lealacsonyította Istent az ő szintjére, a Magasságos nem tiltakozott ez ellen, és leereszkedett az Illés nivójára. Mintegy 860 évvel e „nulladik” típusú találkozás után, az a tüzes szekér, amely elragadta Illést a mennyekbe, alászállt Betlehem síkságára, magával hozva az angyali kórust, mely minden idők legnagyobb csodáját jelentette be: Isten emberré lett! Isten Fia emberi testet öltve alászállt a Föld nevű bolygóra, hogy kiemelje az embert korlátai közül, és immár szabadon egy felelősségteljes, új, korlátlan életet kezdhessen el. ■

**AZ ÜDVÖSSÉG
ÖRÖMHIRE
CONSTANTIN
DINU**

**ISTEN EMBERRÉ LETTI!
ISTEN FIA EMBERI
TESTET ÖLTVÉ ALÁ-
SZÁLLT A FÖLD NEVŰ
BOLYGÓRA, HOGY
KIEMELJE AZ EMBERT
KORLÁTAI KÖZÜL, ÉS
IMMÁR SZABADON EGY
FELELŐSSÉGTELJES,
ÚJ, SZABAD ÉLETER
KEZDHESSEN EL.**

Dr. Constantin Dinu, főorvos, az orvostudományok doktora

A SZENTLÉLEK GYÜMÖLCSEI

Töltsétek ki a bibliavers üresen hagyott részeit az alábbi szavakkal, miután helyes sorrendbe állítottátok a betűiket. Megtudjátok, hogy melyek a Szentlélek gyümölcsei.

SÉGŰH ----- JÓGÁS -----
 SSZIESÉGV -----
 DSSZELIÉG -----
 SSBÉKEÉG -----
 ŰBÉETRÉSK -----
 SLÉRMÉKETTESGÉ -----
 TTSZEEER -----
 MRÖÖ -----

De a Léleknek gyümölcse:

_____/_____/_____
 _____/_____/_____
 _____/_____/_____
 _____/_____/_____
 _____/_____/_____.

Az ilyenek ellen nincs törvény.

(Gal 5:22-23)

**A NYÁJ
 BARÁNYKÁI
 ALINA
 CHIRILEANU**

Alina Chirileanu,
 az Unió Gyermek-
 osztályának
 igazgatója

„Lélek szerint járjatok.” (Gal 5:16)

Nyertetek-e Szentlelket?!

*Alszik a szívben lángod, szeretet,
 mit régi tüzek hamva elfedett,
 mert könny locsolja, forró siratás.
 Nem vethet lángot az alvó parázs.*

*Amíg le nem jó Isten Szentlelke,
 a lelkek mélyét nem tölti tele,
 míg csak sóhaj száll az ima helyett –
 szunnyad a parázs... Nem lesz életed!*

*...Gyűjtsd fel a régi tüzet, Istenem,
 hogy minden lélek csodákat tegyen,
 Vetése nőjön, míg a napba néz,
 Legyen tüzeket gyújtó égi kéz!*

*Legyen a dal, a hang, az akarás,
 s míg lángra gyúl a sok régi parázs,
 Valóság legyen a nagy felelet:
 Igen! Elyvertük áldott Lelkedet!*

Kárársz Izabella

„AMIT NEM KÉRTÉL, AZT IS MEGADOM NÉKED...”

Január első szombatján egy a szívemhez közelálló gyülekezetben tettem látogatást, amely alkalommal egyik barátom a következő kérdéseket tette fel: „Hogy érzed magad új tisztségben?” „Mik a terveid?” Mi újat szeretnél felmutatni? Talán te is megkérdezted volna mindent, ha lett volna rá alkalmad.

Hogy érzem magam?

Kérdezték meg Dávidot, miután Sámuel felkente őt (1Sám 16:13), vagy hallgassátok meg Salamon imáját („kicsiny gyermek vagyok”, 1Kir 3:7), vagy készíttetek interjút Gedeonnal, aki 32.000 katonájával indult el a hadak útján, és se-rege 300 főre morzsolódott a 135.000 fős midiánita hadsereggel szemben. A harc megkezdése előtt az Úr így szólt Gedeonhoz: „Több ez a nép, mely veled van, hogysem kezébe adhatnám Midiánt; Izráel még dicsekednék velem szemben, mondván: *Az én kezem szerzett szabadulást nékem!*” (Bírák 7:2).

Mivel a diadal csakis az Űré, hálás vagyok Istennek (és megtisztelve érzem magam), hogy elhívott erre a szolgálatra, ugyanakkor tudatában vagyok teljes függőségemnek, és tudom, hogy a siker nem jó tanácsadó (Bill Gates). Úgy érzem magam, mint egy felnőttkorba lépett ifjú, akinek jöhetnek saját családja van, szüksége van az Apa tanácsaira és vezetésére, tudatában lévén annak, hogy a felelősségteljes tisztségnek nincs megszentelő, jellemnemesítő ereje.¹

Mit ígérek?

Akik közelebről ismernek, tudják, hogy nehezen ígérő típus vagyok. Winston Churchill kormányfővé választása napján, 1940. május 13-án nyilatkozta: „Nem ígérhetek mást, mint vért, fájdalmat, verejtéket és könnyeket”² – de megfogadta népének, hogy mindenáron győzelemre vezeti az országot.

Már rég letűnt az ígéretek kora. A világ már nem hisz a szép szavakban, amelyeket aztán be nem váltott ígéretek cáfolnak meg. Habár még nem teljesedett be Jézus ígérete, megígérem, hogy mértékletesen, kegyesen és az igazság szerint fogunk élni, várva boldog reménységünk teljességét (Tit 2:12-13). Mivel profetikus időköt élünk, Isten hív, hogy terjesszük a Jelenések 14. fejezetében leírt hármasszoros üzenetet. Ha valaha volt idő, amikor aktuális volt ez az üzenet, akkor az most van.

Mik az elvárásaim?

Isten bámulatosan vezette ezidáig az életem, és ezt semmivel sem érdemelhettem ki. Feleséggel, Adinával, és gyermekeimmel, Elisszel és Ameline-nel egy csodálatos szerelmi történetet élünk meg: a köztünk és Isten közti szeretet történetét – még ha zsúfoltak is mindennapjaink, és utazásaink hosszúak, fáradalmasak. Istentől várom a legtöbbet. Ő vezetett idáig, és kérem Őt, hogy továbbra is óvja utunkat. Nektek pedig, kedves hittársaim, köszönöm, hogy imádkozni fogtok értem.

Az egyház Krisztus menyasszonya, elvárásai pedig a következők: ruhánk legyen folt nélküli, ráncatlan, hibátlan, szent és feddhetetlen (Ef 5:27). Az Ige az, ami megszentel. Átéltém a lélek számára felemelő tapasztalatot, a 40 reggelt Jézussal. Ne hanyagoljátok el ezt a különleges, mindennapi találkozást az Üdvözítővel – az Ő Szava által. Tudatára kell ébrednünk, hogy profetikus időköt élünk, ezért mélyrehatóan kutatnunk kell a bibliai jövendöléseket és a Profétaság Lelke írásait. Csatlakozz hozzám, akár gyülekezeti tag vagy, akár presbiter vagy lelkipásztor, és imádkozz Salamonhoz hasonlóan: „Adj, Uram, bölcsességet!” Isten válasza pedig ez lesz: „Sőt, még amit nem kértél, azt is megadom neked” (1Kir 3:13).

Szeretném, ha megmaradna a Romániai Adventista Egyház egysége. Szeretném, ha lelkészkarunk tagjai elkötelezettek lennének, akik addig keresik az eltévelyedett bárányokat, amíg megtalálják őket – akár a mennyei jó Pásztor. Az ifjú nemzedéknek meg kell ismernie az egyház küldetésében való részvétel örömeit. Jönnek még nehéz próbák, de legyünk derűlátóak, szeressük felebarátainkat, törődjünk velük, tapasztaljuk meg, hogy jobb adni, mint kapni. Ne féljünk magasan tartani egyházunk mércéjét, mert ez az egyik feltétele növekedésünknek. Egyházunknak szerepet kell vállalnia a társadalmi jótéteményekben, új oktatási, egészségügyi és családvédelmi intézményeket kell alapítania, amelyek hozzájárulnak az életminőség javításához. Nem elég megőriznünk, amit örökségül kaptunk. Alkalmazzuk az összes modern eszközt a Második Advent siettetése érdekében.

Micsoda tapasztalata volt Salamonnak! Bölcsességet kért, és emellett sokkal többet kapott, mert az Úr útját választotta. Szeretném, ha mi, mindannyian ugyanezt a választ kapnánk Istentől: „Még amit nem kértél, azt is megadom neked.” ■

AZ ELNÖK
OLDALA
STEFAN
TOMOIAGA

BÁTRAN TARTSUK
MAGASAN EGYHÁZUNK
MÉRCÉJÉT!

Stefan Tomoiagă,
a Román Unió
elnöke

1. E. G. White, *Bizonyságtételek*, 9/282.

2. François Ker-saudy, *Lumea văzută de Churchill*, Editura Pro, 2010, 48.

PREMED

EGÉSZSÉGGKÖZPONT

A Premed Egészségközpont elsődleges és speciális diagnosztikai, kezelési és rehabilitációs szolgáltatást biztosít minden korosztálynak.

- ✓ FÜL-ORR-GÉGÉSZET
- ✓ FOGÁSZAT
- ✓ REHABILITÁCIÓ
- ✓ FIZIKOTERÁPIA, GYÓGYTORNA

- ✓ BELGYÓGYÁSZAT
- ✓ GASZTROENTEROLÓGIA
- ✓ ULTRAHANG-VIZSGÁLAT

- ✓ ÁLTALÁNOS SEBÉSZET
- ✓ NEUROLÓGIA

- ✓ CSALÁDORVOSLÁS
- ✓ GYERMEKGYÓGYÁSZAT

PREMED

EGÉSZSÉGGKÖZPONT

Egészség mindeneelőtt!

Strada Prelungirea Ghencea nr. 27, sector 6, București
Telefon: **0314-311-890** | **0752-588-812** | E-mail: contact@premed.ro

www.premed.ro